

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D. a JUDr. Naděždy Treschlové ve věci

žalobce: **Centrum pro zjišťování výsledků vzdělávání**
sídlem Jankovcova 933/63, Praha 7
proti

žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
se sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 9. 2020, č. j. 34843/20/5000-10480-712342,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 9. 2020, č. j. 34843/20/5000-10480-712342, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení 3.000 Kč.

Odůvodnění

1. Žalobce napadl shora uvedené správní (daňové) rozhodnutí (dále také jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým bylo dle ust. § 116 odst. 1 písm. a) zákona č. 280/2009 Sb., daňový

Shodu s prvopisem potvrzuje

řád, v rozhodném znění (dále jen „*daňový řád*“) a podle zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů (rozpočtová pravidla), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*rozpočtová pravidla*“), změněn platební výměr vydaný Finančním úřadem pro hlavní město Prahu (dále také jen „*finanční úřad*“, případě obecně spolu se žalovaným, pokud to nemá vliv na srozumitelnost textu, pouze „*správce daně*“) ze dne 21. 11. 2017, č. j. 8333551/17/2000-31477-110134 (dále jen „*platební výměr*“), kterým byl žalobci vyměřen odvod za porušení rozpočtové kázně ve výši 86.255.633 Kč do státního rozpočtu, když tento byl napadeným rozhodnutím změněn v podstatě tak, že nová výše stanoveného odvodu za porušení rozpočtové kázně byla stanovena na částku 30.051.994 Kč. Žalobce dále navrhoval zrušení platebního výměru. Pokud by tomuto návrhu nebylo vyhověno, žalobce navrhoval, aby městský soud dle ust. § 78 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*s. ř. s.*“) uložený odvod a penále dle ust. § 44a odst. 10 rozpočtových pravidel posoudil jako správní trest a následně od nich upustil, nebo je alespoň snížil. Svůj návrh na moderaci uloženého odvodu žalobce odůvodnil nedostatečným posouzením skutkových okolností, specifickým postavením žalobce v dané věci a nedostatečným posouzením předložených důkazů.

2. Žalobce nejprve shrnul průběh řízení před správcem daně. Uvedl, že je příspěvkovou organizací řízenou Ministerstvem školství, mládeže a tělovýchovy (dále jen „*MŠMT*“). Žalobce dne 27. 10. 2014 zahájil formou jednacího řízení bez uveřejnění (dále jen „*JŘBU*“) dle zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů, účinný do 30. 9. 2016 (dále jen „*ZVZ*“) zadání veřejné zakázky s názvem „*CZVV – zajištění informační infrastruktury a souvisejících služeb pro řízení a kontrolu společné části maturitní zkoušky (MZ) – JŘBÚ*“, odesláním výzvy k jednání jedinému zájemci, společnosti NESS Czech s.r.o. Úřad na ochranu hospodářské soutěže (dále jen „*ÚOHS*“) svým rozhodnutím ze dne 7. 8. 2015, č. j. ÚOHS-S1091/2014,S354/2015/VZ-21931/2015/542/JVo, konstatoval, že se žalobce dopustil správního deliktu dle ust. § 120 odst. 1 písm. a) ZVZ tím, že nedodržel postup stanovený v ust. § 21 odst. 2 ZVZ, když dne 31. 10. 2014 uzavřel smlouvu v JŘBU s dodavatelem z důvodu krajně naléhavého případu, aniž by k tomu byly stanoveny podmínky dle ust. § 23 odst. 4 písm. b) ZVZ, přičemž tímto postupem mohl ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky. A také se dopustil deliktu dle ust. § 120 odst. 1 písm. c) ZVZ tím, že uzavřel smlouvu s dodavatelem bez uveřejnění oznámení o zahájení dodávacího řízení dle ust. § 146 odst. 1 ZVZ, ačkoli byl povinen toto oznámení uveřejnit. Žalobci byla za spáchání předmětných deliktů uložena pokuta 500.000 Kč. Dle ÚOHS žalobce sám způsobil, že veřejná zakázka nemohla být zadána prostřednictvím jiného zadávacího řízení. Rozhodnutí ÚOHS bylo poté potvrzeno rozhodnutím předsedy ÚOHS ze dne 6. 9. 2016, č. j. ÚOHS-R277/2015/VZ-36916/2016/322/KBe, jež žalobce napadl správní žalobou u Krajského soudu v Brně (dále také jen „*KS v Brně*“). Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 26. 9. 2018, č. j. 31 Af 80/2016-85, zrušil rozhodnutí předsedy ÚOHS. ÚOHS tento rozsudek napadl kasační stížností.
3. Žalobce dále uvedl, že s řízením před ÚOHS byla současně zahájena kontrola finančního úřadu. Zpráva o finanční kontrole byla projednána protokolem ze dne 3. 11. 2017, č. j. 6898110/17/2000-31477-110134, a závěry spočívaly na dvou zjištěních. Žalobce porušil ust. § 23 odst. 4 písm. b) ZVZ tím, že pro zadávání veřejné zakázky použil dne 27. 10. 2014 JŘBU bez splnění podmínek pro jeho použití. Nešlo o krajně naléhavý případ, který žalobce (zadavatel) nezpůsobil svým jednáním a nemohl jej předvídat, protože mohl a měl předvídat, že mohou nastat skutečnosti spojené s využitím opravných prostředků v rámci

veřejné zakázky zadané v užším řízení. Žalobce nepřizpůsobil původní zadávací řízení požadovanému termínu realizace, když nevzal v potaz délku lhůt v zadávacím řízení. Tím žalobce způsobil ohrožení zajištění státních maturitních zkoušek, což poté řešil JŘBU. Žalobce dále neoprávněně použil jiné peněžní prostředky státu tím, že při realizaci veřejné zakázky uskutečnil výdej těchto peněžních prostředků za služby poskytované na základě smlouvy o outsourcingu služeb, jež byla uzavřena v rozporu se ZVZ, čímž došlo k porušení rozpočtové kázně ve smyslu ust. § 44a odst. 1 písm. a) rozpočtových pravidel. Finanční úřad vydal dne 21. 11. 2017 předmětný platební výměr na odvod, proti kterému žalobce podal odvolání, o němž bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím. Žalobce v odvolacím řízení žalovaného upozornil na předmětný rozsudek Krajského soudu v Brně a žádal, aby žalovaný rozhodnutí o odvolání odložil do doby, kdy bude znovu rozhodnuto předsedou ÚOHS o rozkladu podaném žalobcem. Žalovaný tak neučinil a rozhodl o odvolání před vydáním pravomocného rozhodnutí předsedy ÚOHS; otázky vznesené v předmětném rozsudku KS v Brně žalovaný posoudil sám jako předběžnou otázku.

4. Žalobce v žalobě v nyní posuzované věci namítal, že závěry žalovaného v napadeném rozhodnutí považuje za nesprávné a nezákonné, neboť se žalovaný významně odklonil od právního závěru Krajského soudu v Brně, čímž dospěl k nesprávnému hodnocení skutkového stavu a významně tím zasáhl do práv žalobce uložením sankce v nepřiměřené a neoprávněné výši.
5. Žalobce namítal, že předmětné JŘBU realizoval z důvodu stavu krajní naléhavosti; tento stav sám nezavinil, vynaložené peněžní prostředky byly vynaloženy řádně, nikoli nezákonně, proto je vyměřený odvod neoprávněný; nedošlo ke spáchání správního deliktu, ani k porušení rozpočtové kázně. Časová tíseň byla přímým důsledkem toho, že těsně po uveřejnění předběžného oznámení původního užšího řízení došlo k výměně na postu ministra, který deklaroval významnou změnu konceptu maturit, tj. i předmětu veřejné zakázky. Dle rozsudku KS v Brně byly správní orgány povinny hodnotit, „*nakolik se jedná o situaci, která měla, nebo mohla mít dopad do práv neurčitého počtu osob, tj. nakolik zřizovatel vystupoval v pozici normotvůrce, a v souvislosti s tím nakolik je předmětná zakázka vázána na výsledek jeho normotvorby*“. Jestliže tuto otázku posuzoval žalovaný sám namísto ÚOHS jako předběžnou otázku, pak byl povinen řídit se právním názorem soudu. Soud tak zavázal správní orgány, tedy i žalovaného, aby posoudily, zda deklarované úmysly nového ministra byly deklarací normotvůrce, jenž měla nebo mohla mít dopad do práv neurčitého počtu osob. Žalovaný tuto otázku posoudil jako předběžnou naprosto nesprávně, tendenčně a nesmyslně, což má za následek nezákonnost rozhodnutí.
6. Žalobce namítal, že se žalovaný v rozporu se závěry předmětného rozsudku zabýval tím, zda reálně došlo ke změně příslušné vyhlášky, k tomu odkázal na bod 45. napadeného rozhodnutí. Žalovaný tam uvedl, že „*lze souhlasit s odvolatelem, že ministr může změnit podobu a koncepci společné části maturitních zkoušek, např. podpisem vyhlášky MŠMT č. 177/2009 Sb., o bližších podmínkách ukončování vzdělávání ve středních školách maturitní zkouškou, resp. její novely. Ke změně v této vyhlášce v inkriminovaném období však nedošlo... pouhý úmysl ministra, i když vyjádřený interně a v médiích, není dle správce daně a potažmo ani odvolacího orgánu normotvorbou...*“ Žalobce uvedl, že nikdy netvrdil, že došlo k reálné změně příslušné vyhlášky. Ani soud v rozsudku nežádal o ověření, zda k tomu došlo. Dle žalobce je zřejmé, že úmysl ministra mohl mít dopad na příslušnou vyhlášku, pokud by byl realizován, a tedy mohl mít dopad i na široký okruh adresátů. Žalovaný učinil nesprávný závěr, když odmítl na celou situaci pohlížet jako na objektivní okolnost jen proto, že

úmysl ministra nenabyl konkrétní podoby. Je třeba zdůraznit dílčí závěr žalovaného, že ministr skutečně vystupoval v pozici normotvůrce, neboť byla plně v jeho kompetenci podoba a vydání vyhlášky. Předmět plnění byl naprosto odvislý od předmětné vyhlášky, tedy od normotvorby ministra; logicky tak nemohlo být zahájeno užší řízení, protože by se předmět plnění mohl dostat do rozporu s platnou právní úpravou. Úmysl změny konceptu maturitní zkoušky ministr potvrdil i odmítnutím souhlasu s vypsáním zadávacího řízení v žalobcem navrhovaném znění. Dle žalobce tak existovaly objektivní okolnosti, které žalobci na počátku roku 2014 cca 4 měsíce bránily v zahájení zadávacího řízení, čímž se žalobce dostal do stavu krajní naléhavosti, v níž byl nucen realizovat JŘBU. Žalobce uvedl, že to dokládal autentickými mediálními výstupy ministra z té doby, které ovšem žalovaný odmítl jako nedostatečné důkazy. Dle žalovaného měl žalobce tyto skutečnosti doložit oficiálními dokumenty. Žalobce namítal, že mu nejde připisovat k tíži, že konkrétní ministr rezignoval na vytváření formálních interních materiálů a komunikoval mediálně; žijeme v mediální době. Žalobce předložil důkazy zcela adekvátní situaci a svým možnostem, které jsou autentické, věrohodné, jejich pravost a věrohodnost žalovaný nezpochybňuje. Pokud žalovaný považoval předložené důkazy za nedostatečné, měl si je od MŠMT vyžádat, což neučinil.

7. Žalobce dále namítal, že kromě masivního zdržení 4 měsíců, které nezpůsobil, probíhalo zadávací řízení řádně a způsobem odpovídajícím běžným okolnostem jiných zadávacích řízení, nedopouštěl se žádných nedůvodných prostoje, tedy nenastalo nic, co by samo o sobě způsobilo stav krajní naléhavosti. Žalovaný činí nesprávné a nezákonné závěry, když účelově přehlíží, že jediným skutečným důvodem vzniku krajní naléhavosti bylo zdržení v délce 4 měsíců. Žalovaný se pokusil tyto závěry zpochybnit v bodu 35. odůvodnění, když uvedl, že žalobce přistoupil k zahájení příprav až v prosinci 2013, což zapříčinilo časovou tíseň a zadání veřejné zakázky v JŘBU. Současně žalovaný zmiňoval, že žalobce již v únoru 2010 věděl, že bude muset v budoucnu zahájit užší zadávací řízení, když předchozí smlouva na předmět plnění byla uzavřena už v roce 2010 a účinná byla do 31. 10. 2014. S těmito závěry žalobce nesouhlasil; mezi roky 2010 a 2014 došlo k několika zásadním změnám školského zákona a prováděcí vyhlášky. Žalobce uvedl, že zadávací řízení začal připravovat již v létě 2013, tedy více než rok před koncem účinnosti stávající smlouvy. Žalobce postupoval s péčí řádného hospodáře, což ani ÚOHS, ani KS v Brně nezpochybňovaly. Uvedené závěry žalovaného jsou v rozporu s jeho úvahami v bodu 48. až 52. napadeného rozhodnutí, kde dovozuje, že i v době od dubna do října 2014 bylo možno bezpečně realizovat zadávací řízení. Důvodem dle žalobce nebylo ani uveřejnění zakázky po 44 dnech od vydání opraveného oznámení o předběžných informacích, ani zdržení 15 dnů vydáním opraveného oznámení o veřejné zakázce. Úprava zadávacích podmínek s prodloužením lhůty o 15 dnů, nebo změna údajů v předběžném oznámení představuje přirozenou součást zadávacího řízení. Kdyby nedošlo ke zdržení 4 měsíce, samy o sobě by tyto stav krajní nouze nezpůsobily.
8. Žalobce namítal, že finanční úřad v prvostupňovém rozhodnutí nejprve uváděl, že stav krajní naléhavosti byl způsoben také volbou zadávacího řízení, když měl žalobce v dubnu 2014 po masivním zpoždění 4 měsíců místo užšího řízení zvolit otevřené řízení, resp. finanční úřad vinil žalobce z toho, že při plánování harmonogramu užšího řízení nepočítal se základními zákonnými lhůtami, když uzavřel, že v rámci užšího řízení bylo možné hypoteticky realizovat zadávací řízení a uzavření smlouvy v zákonných lhůtách, kdyby nedošlo k podání námitek. Zpochybnil názor žalovaného, že neplatí, že se žalobce do krajně naléhavé situace dostal posunutím termínu, resp. neschválením zadávacího řízení ze

strany MŠMT, neboť i v takovém časovém intervalu bylo možné zadat veřejnou zakázku jedním ze standardních zadávacích řízení, nikoli v JŘBU. Žalobce doložil a žalovaný aproboval, že bylo hypoteticky možné dokončit zadávací řízení i v době po obdržení souhlasu MŠMT s pokračováním zadávání, a to jak v otevřeném řízení, tak i v užším řízení, jelikož termín 30. 9. 2014 nelze v daném smyslu považovat za závazný, resp. nejzazší možný termín dokončení zadávacího řízení. Závěry žalovaného jsou pak dle žalobce v rozporu, neboť žalobce jako zadavatel buď formátoval užší řízení tak, že respektoval základní zákonné lhůty a postupoval zcela legálně i ve smyslu závěrů rozsudku Krajského soudu v Brně, v čemž nelze spatřovat jakékoliv důvody nezákonnosti, anebo je žalobce takto neformátoval. Žalovaný však vyslovuje oba tyto závěry současně, což je dle žalobce nesprávné a nezákonné, a tedy zmatečné.

9. Žalobce dále namítal, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné v části týkající se závěrů ohledně uzavření dodatku č. 2 k původní smlouvě o outsourcingu služeb, kdy současně žalovaný dospěl k nesprávným závěrům. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí ve vztahu k uvedenému dodatku a odvodu v původní výši 1.403.881 Kč vůbec nevyjádřil k podání žalobce „vyjádření daňového subjektu k doplnění kontrolního hlášení“ ze dne 24. 2. 2020. Žalobce při uzavření dodatku č. 2 k původní smlouvě o outsourcingu služeb postupoval s péčí řádného hospodáře a nemůže tak jít o porušení rozpočtové kázně. V souvislosti s realizací JŘBU a předmětné uzavřené smlouvy se ukázalo, že převod povinností a práv na jiného poskytovatele služeb za podmínek stanovených v původní smlouvě z roku 2010, reflektovaných v rámci JŘBU, je pro žalobce jako zadavatele vysoce rizikový. Původní poskytovatel smlouvy z roku 2010 se totiž všemi možnými prostředky bránil převzetí infrastruktury, čímž významně ohrozil plynulost a rozsah poskytovaných služeb. Dle žalobce tak bylo nezbytné změnit celý koncept zajištění ICT pro maturitní zkoušku. Žalobce si vytvořil podmínky pro „svobodnější“ rozhodování v následných obdobích. Logickým dopadem změny struktury zadání byl dodatek č. 1 ke smlouvě o outsourcingu uzavřený dne 22. 1. 2015 se společností NESS Czech, s. r. o. a následně i dodatek č. 2 smlouvy o outsourcingu služeb účinný od 6. 7. 2016 do 31. 12. 2016, jímž si žalobce zajistil provoz datového centra na dobu nezbytně nutnou k uzavření předjímané samostatné smlouvy o pronájmu nebytových prostor a úhradě služeb spojených s jejich užíváním. Žalobce tak jednal s péčí řádného hospodáře, když slepě neopakoval rizikové nastavení smluv. Žalobce se snažil eliminovat zjištěná a existující rizika a převzít kontrolu nad infrastrukturou.
10. Žalobce v doplnění žaloby uvedl, že předkládá interní materiály, které vznikly na půdě MŠMT a které dokládají, že na počátku a v první půlce roku 2014 na MŠMT byly vedeny kvalifikované úvahy a diskuze o podstatné změně koncepce maturitní zkoušky. Žalobce zopakoval, že MŠMT, resp. ministr jako normotvůrce nemá zákonnou povinnost vyhotovovat jakékoli formalizované doklady a dokumenty o celém průběhu normotvorného procesu. Na důkazy je třeba hledět v celkovém souhrnu všech relevantních dokumentů. Příslušné relevantní dokumenty (interní materiály MŠMT) jsou do značné míry neformální, ve formě zápisů z jednání a pracovních podkladů, což nelze klást k tíži žalobce. Měly by tak být hodnoceny jako důkaz bez ohledu na jejich formu. Úvahy MŠMT byly projednávány na platformě tzv. Národních kulatých stolů (zřízené na začátku roku 2014). K tomu předložil dokument „Ustavení národních kulatých stolů pro vzdělávání“, podle kterého byl v únoru 2014 zřízen „Kulatý stůl k problematice maturitní zkoušky“, jehož členy byl ministr a tehdejší ředitel žalobce. Tématem mělo být „pojetí maturitní zkoušky, zejm. její společné části, organizačně-technické aspekty společné části

maturitní zkoušky“. Tento stůl vznikl vedle již existující „*Pracovní skupiny pro revizi maturitní zkoušky*“, formované v červenci 2012, jako operativnější, paralelní platforma. To dokládá význam, který tehdejší ministr problematice změn maturit přikládal. Dále žalobce předložil dokument „*II. Národní kulaté stoly k problematice vzdělávání v roce 2014*“ ze dne 24. 7. 2014, jež byl podkladem pro poradou vedení MŠMT, podle kterého v důsledku významné decentralizace školského systému a se vzrůstajícím zájmem veřejnosti se zvyšuje poptávka po dialogu mezi klíčovými aktéry. A dále, že z rozhodnutí ministra byly na jaře roku 2014 ustanoveny tematicky profilované národní kulaté stoly jako platforma pro stálý dialog ministerstva s odbornou veřejností a zástupci klíčových zájmových skupin. Kulatý stůl se dále zabývá podobou maturitní zkoušky v následujících letech, vč. možnosti její digitalizace. Dále z dokumentu vyplývá, že předmětem jednání dne 5. 3. 2014 bylo představení navrhovaných změn maturitní zkoušky a diskuse o jejich provedení. Předmětem jednání dne 10. 4. 2014 byly katalogy požadavků na rok 2016. Do dubna 2014 tak na půdě MŠMT probíhala jednání ohledně možných změn konceptu maturitních zkoušek. V březnu 2014 přetrvával úmysl provést změny hned, ale v dubnu 2014 se diskuze racionalizovala tak, že se požadavky na změnu formulovaly až pro rok 2016. MŠMT jako zákonodárce tak opustilo myšlenku bezprostředního provedení změn, tedy zřejmě i proto žalobce dostal souhlas se zahájením zadávacího řízení, jež mělo zajistit provedení maturit ještě v roce 2015 dle původní koncepce. Dle žalobce tak od počátku roku 2014 do dubna 2014 probíhaly na MŠMT kvalifikované úvahy bezprostředně směřující k okamžité změně koncepce maturit a tedy ke změně předmětu plnění napadené veřejné zakázky. Žalobce tak nedostal svolení k zahájení veřejné zakázky, čímž došlo ke zdržení 4 měsíců a ke vzniku stavu krajní naléhavosti, ve které žalobce realizoval napadené JŘBU. Zdržení tak bylo způsobeno zásahy MŠMT; žalobce za vznik krajní naléhavosti neodpovídá.

11. Žalobce doplnil, že žalovanému neupírá, aby si posoudil soulad postupu žalobce se ZVZ jako předběžnou otázku. Pokud se žalovaný rozhodl nahradit dlouho očekávané rozhodnutí ÚOHS, měl kvalifikovaně posoudit všechny relevantní podklady a důkazy a úplně zjistit skutkový stav, jak to uložil ÚOHS KS v Brně. Je základní vadou napadeného rozhodnutí, že žalovaný dovozoval existenci jiných, zřejmě formálnějších důkazů. Žalovaný byl povinen uplatnit metodu vyšetřovací, když vstupoval do posuzování otázek, jež nejsou součástí standardního daňového řízení. Žalobce nebyl v řízení pasivní, sám aktivně dokládal důkazy; žalovaný je nehodnotil, ale odmítl pro jejich formu a nadto vyslovil nepodloženou myšlenku, že na úrovni MŠMT měly existovat jiné důkazy. K námitce žalovaného, že žalobce mohl důkazy předložené před soudem předložit již v řízení před žalovaným, žalobce uvedl, že je neměl v držení; podařilo se mu je opatřit až k žalobě. Žalobce nedisponuje žádným právním nástrojem, kterým by MŠMT přiměl, aby mu dokumenty v konkrétním termínu poskytlo. Tím disponuje žalovaný, potažmo ÚOHS. Žalovaný nerespektoval návod soudu a nesprávně se zastavil na posouzení, zda byla vyhláška změněna, a ignoroval konkrétní úmysl a záměr MŠMT tuto vyhlášku změnit. Dle žalobce je bezprostřední vazba mezi vyhláškou a předmětem plnění veřejné zakázky zřejmá *prima facie* již z názvu veřejné zakázky „CZVV - zajištění informační infrastruktury a souvisejících služeb pro řízení a kontrolu společné části maturitní zkoušky (MZ) - JŘBU“. Žalobce již v řízení před správcem daně uváděl, že je výhradně v kompetenci MŠMT stanovení podrobností o pojetí, obsahu a průběhu závěrečných zkoušek atd. Tyto skutečnosti není třeba dokazovat, protože vyplývají z právních předpisů. Dle žalobce ten prokázal dostupnými důkazy, že MŠMT v rozhodné době

uvažovalo o legislativní změně koncepce maturit v podobě, která by zasáhla předmět plnění. Nelze klást žalobci k tíži, že o této skutečnosti vinou MŠMT neexistují jiné, kvalitnější důkazy. Žalovaný přitom ani neuvádí, jaké důkazy by to měly být, a ani neuvádí, zda existuje taková zákonná povinnost – vytvářet konkrétní formální důkazy o svých kvalifikovaných záměrech. Žalovaný dle žalobce ve svém vyjádření k žalobě konečně uznal, že po získání souhlasu bylo možné předmět plnění veřejné zakázky zadat i v užším řízení. Dle žalobce žalovaný učinil nesmyslný závěr, když uvedl, že pokud mohl žalobce aspoň teoreticky stihnout zadání veřejné zakázky v otevřeném, či užším řízení, je použití JŘBU neoprávněné; nepochopení žalovaného také vyplývá z izolovaného výkladu bodu 62. rozsudku. Žalobce následně přistoupil ke shrnutí rozhodných okolností sporu: ze strany ÚOHS bylo žalobci vytýkáno, že s ohledem na harmonogram užšího řízení nepočítal s možností podání námitek a návrhu k ÚOHS, tedy nezahájil zadávací řízení s dostatečným předstihem. V takovém případě by ovšem žalobce musel při nastavení harmonogramu počítat se všemi možnými komplikacemi, tedy včetně zahájení správního řízení a uložení předběžného opatření, které v roce 2014 mohlo představovat zdržení i několik měsíců, či let. Mezi ÚOHS a žalobcem byla i v řízení před KS v Brně vedena polemika, jaké všechny zákonné lhůty je třeba zohlednit v původním harmonogramu, zda pouze lhůtu pro možné podání námitek dle ust. § 82 odst. 1 ZVZ, či i lhůtu pro podání návrhu atd. Na tu reagoval soud v bodu 63. rozsudku tak, že pokud by nebylo možné veřejnou zakázku zadat ani v „základním čase“ standardního zadávacího řízení, je nadbytečné polemizovat, jaké lhůty byl žalobce povinen zohlednit. Žalobce, či ÚOHS měl prověřit možnost zadat zakázku ve „standardním čase“, ovšem jen proto, aby se případně vyhnul další polemice. Jelikož žalobce i žalovaný dospěli ke shodnému závěru, že veřejnou zakázku bylo možné zadat v základním čase standardního zadávacího řízení (otevřeného i užšího), je třeba se znovu vrátit k této polemice a zvážit, které všechny zákonné lhůty byl žalobce povinen zohlednit. Žalobce tak trvá na tom, že podání námitek a následné podání návrhu ÚOHS a zahájení správního řízení s vydáním předběžného opatření představují okolnost, kterou zadavatel nemohl předvídat, resp. nebylo možné jí předejít, a tedy žalobce nezpůsobil takto vzniklý stav krajní naléhavosti (ust. § 23 odst. 4 písm. b) ZVZ). Dle žalobce pokud existovala teoretická možnost zadat veřejnou zakázku, znamená to, že žalobce jako zadavatel učinil vše, aby veřejnou zakázku zadal bez JŘBU, ale podání námitek a návrhu mu v tom zabránilo.

12. Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasil a navrhoval její zamítnutí. Žalovaný nejprve shrnul průběh správního řízení a napadené rozhodnutí. K námitce žalobce, že žalovaný nevyčkal vydání nového rozhodnutí předsedy ÚOHS po zrušovacím rozsudku KS v Brně a rozhodl sám, žalovaný uvedl, že takový postup je možný (rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 13. 9. 2016, č. j. 59 Af 18/2014-147). Správce daně je v rámci kontroly dodržování pravidel ohledně porušení rozpočtové kázně oprávněný posoudit jako předběžnou otázku, zda k porušení rozpočtové kázně nedošlo v souvislosti s porušením ZVZ.
13. Žalovaný dále namítal, že se neodklonil od závěrů rozsudku Krajského soudu v Brně, naopak z nich přiměřeně vycházel. V bodech 62. a 63. uvedeného rozsudku je nastíněn algoritmus, podle kterého má být postupováno v rámci posouzení toho, zda žalobce užil JŘBU v souladu se zákonem, tj. zda nastaly objektivní okolnosti nezávislé na vůli žalobce, které by měly vliv na předmět plnění dané veřejné zakázky, a tedy by vedly k žalobcem nezaviněnému stavu krajní naléhavosti. Pokud by takové byly, bylo by poté třeba posoudit, zda bylo vůbec v možnostech žalobce zadat veřejnou zakázku v otevřeném řízení

v době, kdy získal souhlas svého zřizovatele, tak, aby dosáhl plnění, které bylo cílem veřejné zakázky.

14. K existenci tvrzených objektivních okolností, jež žalobci na počátku roku 2014 bránily v zahájení zadávacího řízení, žalovaný odkázal na bod 42. až 47. napadeného rozhodnutí, kde se jimi zabýval. Dle žalovaného to byl žalobce, kdo se sám svým postupem dostal do stavu krajní naléhavosti, jež řešil zadáním veřejné zakázky v JŘBU, bez splnění podmínek § 23 odst. 4 písm. b) ZVZ. JŘBU tak bylo zadáno v rozporu se ZVZ; výdej jiných peněžních prostředků státu na služby poskytované v rámci Smlouvy o outsourcingu služeb II je neoprávněným použitím peněžních prostředků (§ 3 písm. e) rozpočtových pravidlech), což vedlo k porušení rozpočtové kázně dle ust. § 44 odst. 1 písm. a) uvedeného zákona. Žalovaný nespatřuje žádné pochybení v tom, že se zabýval tím, zda byla tato vyhláška reálně změněna. Pokud by k tomu došlo, mohlo by jít o okolnost mimo vůli žalobce, jež měla vliv na předmět plnění dané veřejné zakázky, tedy bylo nutno případ posoudit i z tohoto pohledu.
15. K námitkám žalobce ohledně toho, že ministr školství skutečně zamýšlel zásadní koncepční změny maturit a tedy zde bylo reálné očekávání, že dojde k novelizaci předmětné vyhlášky, byť k tomuto nedošlo a k souvisejícím žalobním námitkám, žalovaný uvedl, že s nimi nesouhlasí. Odkázal k tomu na bod 45. až 47. napadeného rozhodnutí. K tomu doplnil, že bylo na žalobci, aby v daňovém řízení dostatečně doložil, že existovaly tvrzené objektivní okolnosti nezávislé na jeho vůli. Dle žalovaného bylo třeba prokázat, že se v rozhodné době kvalifikovaně uvažovalo o změně koncepce státních maturit, ale také jak by se případné změny vztahovaly k předmětu plnění. Bylo pouze na žalobci, jaké důkazní prostředky předloží a zda svá tvrzení prokáže. V rámci daňového řízení se neuplatní zásada vyšetřovací. Důkazní prostředky, které žalobce přiložil k doplnění žaloby ze dne 8. 1. 2021, mohl jistě uplatnit také v daňovém řízení, když se týkají roku 2014. Dle žalovaného tak žalobce v rámci daňového řízení neprokázal, že zdržení v délce 4 měsíců bylo způsobeno vnějšími okolnostmi, které nemohl ovlivnit; žalobce neprokázal, že MŠMT v rozhodné době kvalifikovaně uvažovalo o změně koncepce státních maturit. Nelze tak ani přistoupit na tvrzení, že zamýšlená a neuskutečněná změna státních maturit mohla zasáhnout do podoby předmětné vyhlášky.
16. Žalovaný se dále zabýval tím, zda byl žalobce schopen teoreticky provést zadávací řízení na (původní) veřejnou zakázku č. 377420 v době, kdy získal souhlas svého zřizovatele; k tomu žalovaný odkázal na bod 48. až 52. napadeného rozhodnutí a bod 63. předmětného rozsudku KS v Brně. Žalovaný vyšel z toho, že žalobce obdržel souhlas zřizovatele dne 23. 4. 2014, kdy za nejzazší termín podpisu smlouvy žalovaný považoval datum 30. 9. 2014, tj. termín první fáze plnění dle harmonogramu plnění, jež tvořil přílohu č. 3 závazného vzoru v zadávacích podmínkách původní veřejné zakázky č. 377420. Při výběru užšího zadávacího řízení tak žalobce mohl uzavřít smlouvu nejdříve dne 5. 10. 2014, zatímco při užití otevřeného řízení tak mohl učinit nejdříve dne 17. 9. 2014. Jestliže by tedy žalobce zadával veřejnou zakázku č. 377420 v otevřeném řízení, mohl smlouvu uzavřít ještě před nejzazším termínem uzavření smlouvy (30. 9. 2014). Žalobce tak mohl zadat veřejnou zakázku v otevřeném řízení v době, kdy již získal souhlas svého zřizovatele, tak aby dosáhl svého plnění, které bylo jejím cílem. Žalovaný nicméně poukázal, že i kdyby byla přijata argumentace ohledně tvrzeného 4 měsíčního zpoždění z vnějších důvodů, i v takovém případě by zde byla minimálně možnost zadat veřejnou zakázku v otevřeném řízení; v případě nejzazšího termínu pro uzavření smlouvy tvrzeného žalobcem, tj. 1. 11. 2014, také

v uzavřeném řízení. Jestliže tedy existovala hypotetická možnost dokončit zadávací řízení v době po obdržení souhlasu MŠMT s pokračováním zadávání, a to jak v otevřeném, tak i v užším řízení, tak tím žalobce současně souhlasí se závěrem žalovaného, že i v takové situaci nebyla splněna podmínka pro užití JŘBU dle ust. § 23 odst. 4 písm. b) ZVZ.

17. Žalovaný neshledal důvodnou ani námitku, že napadené rozhodnutí je vnitřně rozporné. Body 48. až 52. napadeného rozhodnutí jsou vystavěny na hypotetické premise, kdy by bylo žalobcovo tvrzení o 4 měsíčním zpoždění z vnějších důvodů potvrzeno, tedy tato část nemusí korespondovat s ostatními částmi rozhodnutí, které nejsou vystavěny na stejné premise. K dalším námitkám žalovaný uvedl, že se tvrzeným zpožděním 4 měsíců z vnějších důvodů řádně zabýval.
18. Žalovaný k námitkám ohledně uzavření dodatku č. 2 uvedl, že se k nim vyjádřil v bodu 53. až 55. napadeného rozhodnutí. Žalobce na část předmětu plnění provedl zadávací řízení dle ZVZ (užší řízení na předmět plnění neobsahující poskytování služeb provozu datového centra a poskytování služeb provozu telekomunikační infrastruktury datového centra), nicméně na zbytek předmětu plnění žádné zadávací řízení dle ZVZ neprovedl a pouze uzavřel dodatek č. 2 ke Smlouvě o outsourcingu služeb II. Žalobce tedy v této části až do doby účinnosti Smlouvy o podnájmu nebytových prostor a úhradě služeb spojených s jejich užíváním, tj. do 31. 12. 2016, nadále přijímal a hradil služby vzešlé z nezákonně provedeného JŘBU. Dle žalovaného nešlo o postup řádného hospodáře. Jestliže totiž žalobce dospěl k tomu, že je pro něj výhodnější předmětnou část plnění vyloučit ze zadávacího řízení, mohl tak jistě učinit. Ovšem měl stále zajistit, aby při zadávání takové veřejné zakázky byl dodržen ZVZ.
19. Žalovaný k návrhu na užití moderačního práva soudu uvedl, že jak NSS v rozsudku ze dne 31. 3. 2015, č. j. 5 As 95/2014-46, uvedl, porušení rozpočtové kázně není správním deliktem a uložení odvodu za porušení rozpočtové kázně není trestní sankcí; nelze tak aplikovat zákonné instituty určené pro správní trestání. Pokud by městský soud dospěl k jinému závěru, dle žalovaného je výše odvodu proporcionální; k tomu odkázal na bod 58. až 64. napadeného rozhodnutí.
20. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správním orgánem z hlediska žalobních námitek, uplatněných v podané žalobě, podle skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (ust. § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s. ř. s.“); rozhodoval přitom ve věci bez nařízení jednání dle ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť jak bude dále uvedeno, shledal napadené rozhodnutí částečně nepřezkoumatelným pro vnitřní rozpornost a nedostatek důvodů.
21. Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti.
22. Žalobce v polovině roku 2013 zahájil kroky směřující k realizaci původního (proběhnuvšího a následně zrušeného) užšího zadávacího řízení na nadlimitní veřejnou zakázku na služby č. 377420. Oznámením předběžných informací bylo uveřejněno dne 23. 12. 2013, v němž žalobce informoval o úmyslu realizovat uvedenou veřejnou zakázku.
23. Dne 23. 4. 2014 žalobce obdržel souhlas ministra se zveřejněním nového, upraveného oznámení předběžných informací.

24. V důsledku opravy nesprávných údajů muselo být dne 25. 4. 2014 vydáno opravné oznámení předběžných informací. Následně bylo dne 9. 6. 2014 zahájeno užší zadávací řízení oznámením o zakázce. Dne 24. 6. 2014 bylo vydáno opravné oznámení o veřejné zakázce, které bylo uveřejněno dne 24. 6. 2014.
25. Žalobce vyzval přihlášené uchazeče k podání nabídky do 9. 9. 2014. Proti rozhodnutí o výběru nejvhodnější nabídky byly podány námitky dne 9. 10. 2014, které byly žalobcem zamítnuty. Dne 20. 11. 2014 vydal ÚOHS na základě podnětu předběžné opatření, v němž uvedl, že zadavatel nemůže uzavřít smlouvu o outsourcingu služeb s dodavatelem. Užší zadávací řízení bylo následně dne 8. 1. 2015 zadavatelem zrušeno.
26. JŘBU na nadlimitní veřejnou zakázku na služby č. 401892 bylo zahájeno dne 27. 10. 2014 odesláním výzvy zadavatele k jednání pouze dodavateli. Smlouva o outsourcingu služeb II byla uzavřena dne 31. 10. 2014. Navrhovatel se dne 23. 12. 2014 obrátil na ÚOHS, aby zrušil smlouvu o outsourcingu služeb II. ÚOHS s ohledem na veřejný zájem nevyhověl.
27. K ukončení daňové kontroly došlo dne 3. 11. 2017, projednáním zprávy o daňové kontrole, č. j. 6898101/17/2000-31477-110134, a podpisem protokolu k projednání zprávy o daňové kontrole č. 6898101/17/2000-31477-110134 dne 3. 11. 2017.
28. Finanční úřad dle výsledku kontrolního zjištění dospěl k závěru, že žalobce porušil ust. § 23 odst. 4 písm. b) ZVZ, když pro zadání předmětné veřejné zakázky použil JŘBU, bez splnění podmínek pro jeho použití. Nešlo o krajně naléhavý případ, protože měl a mohl předvídat, že mohou nastat skutečnosti spojené s využitím opravných prostředků v rámci veřejné zakázky č. 377420 zadané v předcházejícím užším řízení. Žalobce nepřizpůsobil předcházející (užší) zadávací řízení požadovanému termínu realizace, když nevzal v potaz délku lhůt v zadávacím řízení. Výdejem peněžních prostředků za služby poskytované na základě Smlouvy o outsourcingu služeb II (uzavřené na základě proběhnuvšího JŘBU) došlo ze strany odvolatele k neoprávněnému použití jiných peněžních prostředků státu ve smyslu § 3 písm. e) rozpočtových pravidlech, což vedlo v konečném důsledku k porušení rozpočtové kázně dle ust. § 44 odst. 1 písm. a) rozpočtových pravidlech.
29. Finanční úřad vydal platební výměr č. 8333551/2017 na odvod za porušení rozpočtové kázně ze dne 21. 11. 2017, č. 6898101/17/2000-31477-110134, kterým byl vyměřen odvod za porušení rozpočtové kázně do státního rozpočtu ve výši 86.255.633 Kč; platební výměr byl doručen žalobci dne 21. 11. 2017.
30. Odůvodnění platebního výměru ze dne 21. 11. 2017, č. j. 8333551/17/2000-31477-110134 odkazovalo na výsledek daňové kontroly a zprávu o daňové kontrole č. j. 6898110/17/2000-31477-110134, která byla projednána dne 3. 11. 2017. Finanční úřad ve zprávě o daňové kontrole uvedl, že žalobce zahájil užší zadávací řízení č. 377420 (později zrušené) dne 6. 6. 2014, což bylo 4 měsíce před ukončením účinnosti původní smlouvy o outsourcingu služeb ze dne 23. 2. 2010, účinné do 31. 10. 2014. Dle přílohy č. 3 „Harmonogramu plnění“ zadávací dokumentace přitom žalobce požadoval zahájení poskytování služeb již v průběhu září a října 2014. S ohledem na významnost veřejné zakázky a povinnosti zajistit řádný průběh státní maturitní zkoušky žalobce nezahájil zadávací řízení s dostatečným časovým předstihem. Důsledkem nedostatečné přípravy veřejné zakázky z hlediska termínu zahájení zadávacího řízení a v důsledku podaných námitek neúspěšným uchazečem se žalobce dostal do časové tísně a zadal veřejnou zakázku v JŘBU i přesto, že pro jeho použití nesplnil požadavky ZVZ.

31. Žalovaný vydal dne 10. 9. 2020 dle ust. § 116 odst. 1 písm. a) daňového řádu a rozpočtových pravidel napadené rozhodnutí, kterým k odvolání žalobce změnil část textu výroku platebního výměru č. 8333551/2017, na odvod za porušení rozpočtové kázně ze dne 21. 11. 2017, č. j. 8333551/17/2000-31477-110134, vydaný finančním úřadem, kterým byl vyměřen odvod za porušení rozpočtové kázně do státního rozpočtu ve výši 86.255.633 Kč, a to tak, že změnil výši odvodu do státního rozpočtu za porušení rozpočtové kázně na částku 30.051.994 Kč; v ostatním zůstal výrok platebního výměru napadený odvoláním žalobcem beze změny.
32. Dle odůvodnění napadeného rozhodnutí finanční úřad zahájil dne 8. 6. 2017 u žalobce daňovou kontrolu (ust. § 87 odst. 1 daňového řádu), a to protokolem o zahájení daňové kontroly ze dne 8. 6. 2017, č. j. 4943506/17/2000-31477-110134. Předmětem kontroly bylo ověření, zda nevznikla odvodová povinnost porušením rozpočtové kázně u jiných peněžních prostředků státu použitých v souvislosti s realizací nadlimitní veřejné zakázky na služby, zadané v JŘBU, s názvem „CZVV – zajištění informační infrastruktury a souvisejících služeb pro řízení a kontrolu společné části maturitní zkoušky (MZ) - JŘBU“, ev. č. 401892, jejíž předpokládaná hodnota činila 149.628.571 Kč bez DPH. S vítězným uchazečem přitom byla uzavřena Smlouva o outsourcingu služeb č. C636/B/2015/Ř ze dne 31. 10. 2014, včetně příloh a dodatků. Peněžní prostředky byly připsány způsobem *ex ante* na bankovní účet příjemce v celkové výši 83.255.633 Kč. Daňová kontrola byla zahájena na základě a v rozsahu podnětu Nejvyššího kontrolního úřadu České republiky ze dne 28. 2. 2017, č. j. 16/13-NKU140/122/17.
33. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí připomněl, že žalobce je státní příspěvkovou organizací zřízenou MŠMT dle § 80 odst. 2 a § 169a zákona č. 561/2004 Sb., o předškolním, základním, středním, vyšším odborném a jiném vzdělávání (dále jen „*školský zákon*“), má svou subjektivitu a současně je adresátem povinností vyplývajících z normotvorby MŠMT, tj. svého zřizovatele. Činnost žalobce v oblasti státních maturit může být obsahově závislá na normotvorbě jeho zřizovatele a s ní spojenými úkony zřizovatele ve vztahu k žalobci. S odkazem na ust. § 77 – 82 školského zákona a důvodovou zprávu žalovaný uvedl, že tedy skutečné zajištění společné části maturitní zkoušky, včetně zajištění informační infrastruktury a souvisejících služeb pro řízení a kontrolu společné části maturitní zkoušky, která byla předmětem předmětného JŘBU, byl povinen provést žalobce.
34. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí přiblížil rozhodné skutečnosti ohledně veřejných zakázek č. 377420 a č. 401892. Dále uvedl, že dne 10. 9. 2015 došlo odesláním oznámení o zahájení zadávacího řízení k zahájení nového užšího zadávacího řízení na nadlimitní veřejnou zakázku na služby č. 519931. Předmět plnění veřejné zakázky č. 519931 odpovídal předmětu plnění veřejné zakázky č. 401892 zadávané v JŘBU. Dne 28. 4. 2016 došlo k uzavření smlouvy o dodání HW infrastruktury a poskytování služeb ICT podpory realizace MZ na plnění veřejné zakázky č. 519931, opět s dodavatelem (NESS Czech, s.r.o.), účinnost nastala dne 31. 5. 2016. S touto smlouvou mělo dojít k ukončení stávající smlouvy o outsourcingu služeb II, a to v rozsahu, v jakém bude předmět plnění poskytován dle nové smlouvy. Nová smlouva ovšem v celém rozsahu neodpovídala předmětu plnění smlouvy o outsourcingu služeb II, protože především neobsahovala poskytování služeb provozu datového centra a jeho telekomunikační infrastruktury. Žalobce neuvedl úplné informace týkající se předmětu plnění nové smlouvy. Dodavatel tak i poté poskytoval služby provozu datového centra ze smlouvy o outsourcingu služeb II,

vzešlé z JŘBU, jež bylo zadáno v rozporu se ZVZ. Dne 30. 6. 2016 došlo k uzavření dodatku č. 2 ke smlouvě o outsourcingu služeb II, kdy došlo k prodloužení plnění smlouvy spočívající v poskytování služeb provozu datového centra a provozu telekomunikační infrastruktury datového centra, když nová smlouva takové plnění neobsahovala; dodatek č. 2 nabyl účinnosti dne 6. 7. 2016 a byl sjednán na dobu neurčitou. Důvodem, proč ÚOHS neuložil žalobci zákaz plnění smlouvy o outsourcingu služeb II, byla existence důvodů hodných zvláštního zřetele spojených s veřejným zájmem. Žalobce nezajistil, aby služby poskytované na základě smlouvy o outsourcingu služeb II byly poskytovány jen po nezbytně nutnou dobu, tj. do uzavření nové smlouvy z řádného zadávacího řízení. Přestože byla uzavřena nová smlouva, žalobce svým jednáním zapříčinil, že část předmětu plnění nebyla řádně vysoutěžena. Dle zjištěných skutečností byly služby provozu datového centra dle smlouvy o outsourcingu služeb II poskytovány až do 31. 12. 2016; dne 22. 12. 2016 byla uzavřena smlouva o podnájmu nebytových prostor a úhradě služeb spojených s jejich užíváním, účinná od 1. 1. 2017.

35. K veřejné zakázce č. 377420 žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí mj. uvedl, že dle přílohy č. 3 „Harmonogram plnění“, jež tvořila přílohu, mělo být zahájeno realizování této zakázky již dne 30. 9. 2014. Jestliže žalobce zadával veřejnou zakázku č. 377420 v užším řízení, byl povinen dodržet minimální zákonné lhůty stanovené *a priori* ZVZ (ust. § 39 odst. 2 písm. a), § 39 odst. 3 písm. a) bod 2, § 82 odst. 1 a § 110 odst. 4 ZVZ) a musel s nimi počítat při stanovení harmonogramu. I v situaci, kdy by existovaly jen tyto zákonné lhůty, nedošlo by k žádné jiné komplikaci a žádný jiný uchazeč by nepodal námitky proti oznámení o výběru nejvhodnější nabídky, je dle žalovaného zřejmé, že by žalobce nemohl stihnout uzavřít smlouvu o outsourcingu služeb na tuto veřejnou zakázku tak, aby byla zahájena realizace veřejné zakázky včas (tj. dne 30. 9. 2014) a vznikl by tedy dle žalobce znovu krajně naléhavý případ, kterým žalobce odůvodňoval zadání veřejné zakázky č. 401892 v JŘBU. Žalovaný má tak za prokázané, že krajně naléhavý případ zavinil žalobce sám svým jednáním (resp. jednáním svého zřizovatele, MŠMT), když nesplnil podmínku ust. § 23 odst. 4 písm. b) ZVZ, čímž současně porušil ust. § 21 odst. 2 ZVZ.
36. Dle odůvodnění napadeného rozhodnutí žalobce formálně změnil parametry veřejné zakázky č. 377420, čímž zdržel zahájení zadávání této veřejné zakázky a způsobil krajně naléhavý stav. Jak KS v Brně ve svém rozsudku judikoval, jelikož akty zřizovatele MŠMT mají dopady na práva a povinnosti neurčitého počtu osob, správní orgány musí vyhodnotit, zda MŠMT vystupovalo v roli normotvůrce, či nakolik se jednalo o prostý akt řízení. Dle žalovaného se žalobce nemůže zbavit odpovědnosti zadat veřejnou zakázku v souladu se ZVZ odkazem na povinnosti vůči zřizovateli a své vnitřní předpisy. Žalovaný dále souhlasil s tím, že postavení příspěvkové organizace nemůže být *en bloc* liberačním důvodem pro porušení povinností stanovených zákonem s poukazem na jednání svého zřizovatele. Zřizovatel není zadavatelem veřejné zakázky; zadavatel by se tak zprostil své odpovědnosti odkazem na činnost zřizovatele, vznikl by tak kruh vylučující odpovědnost. Přestože byly změny parametrů veřejné zakázky č. 377420 způsobeny MŠMT, odpovědný za řádné provedení zadávacího řízení, vč. splnění podmínek ZVZ pro zadávání veřejné zakázky v JŘBU byl žalobce (zadavatel).
37. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí s odkazem na ust. § 23 odst. 4 písm. b) ZVZ uvedl, že má za prokázané, že se v případě veřejné zakázky č. 401892 sice jednalo o krajně naléhavý případ, nicméně si ho svým jednáním způsobil žalobce sám (potažmo jednáním svého zřizovatele), když v užším zadávacím řízení nepočítal s minimálními

zákonnými lhůtami dle ZVZ. Konkrétně jde o lhůty dle ust. § 39 ZVZ pro nadlimitní veřejné zakázky pro doručení žádosti o účast v užším řízení (min. 37 dnů) a lhůtu k podání nabídek v užším řízení (min. 40 dnů). Dle ust. § 82 odst. 1 ve spojení s § 110 odst. 4 ZVZ zadavatel nesmí před uplynutím lhůty 15 dnů pro podání námitek proti rozhodnutí o výběru nejvhodnější nabídky uzavřít smlouvu s uchazečem, jehož nabídka byla vybrána jako nejvhodnější dle ust. § 81 ZVZ. Žalobce měl dostatek času k zahájení a dokončení užšího zadávacího řízení, kdyby je zahájil včas. Záleží pouze na žalobci, aby včas zahájil zadávací řízení tak, aby vybraný dodavatel služeb zahájil realizaci veřejné zakázky dle „Harmonogramu plnění“. Argumentace žalobce „časovými instalačními okny“ by byla na místě, kdy by byl žalobce nucen vnějšími objektivními okolnostmi (např. změnou parametrů již jednou zadané zakázky). Ohledně předmětné zakázky však končila smlouva na dodavatele služeb a bylo nutno vybrat nového, kdy konec smlouvy byl žalobci dostatečně předem znám (již od roku 2010). Žalobce sám uvedl, že se připravoval na zadání veřejné zakázky již od poloviny roku 2013. Časová instalační okna nejsou objektivním důvodem pro zahájení příprav na původní zadávací řízení až v prosinci 2013. Pozdní zahájení zapříčinilo časovou tíseň a zadání veřejné zakázky v JŘBU. Zadavatel již od února 2010 (23. 2. 2010 byla uzavřena smlouva o outsourcingu služeb, účinná do 31. 10. 2014) věděl, že bude muset v budoucnu zahájit užší zadávací řízení s dostatečným časovým předstihem, aby byl vybrán nový dodavatel a mohl začít realizovat předmětnou veřejnou zakázku nejpozději od 1. 11. 2014. Žalovaný uzavřel s odkazem na judikaturu Evropského soudního dvora (C-318/94), že pro použití JŘBU je nutné kumulativně naplnění tří podmínek – nepředvídatelné události, krajní naléhavosti a příčinné souvislosti mezi nimi; tyto však v předmětné věci nebyly naplněny.

38. Dle odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že vyhověl žalobcově námitce a vyčkal vydání rozsudku KS v Brně v řízení o žalobě proti rozhodnutí předsedy ÚOHS. Nicméně přestože tímto rozsudkem není žalovaný vázán, přihlédl k němu, když se tento týká téhož porušení ZVZ. Relevantní nejsou závěry KS v Brně, uvedené v bodě 49. rozsudku. Žalovaný odkázal na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 13. 9. 2016, č. j. 59 Af 18/2014-147, podle kterého je porušení rozpočtové kázně dle ust. § 44 odst. 1 rozpočtových pravidel vymezeno jako porušení povinnosti stanovené právním předpisem, tj. „*při porušení prakticky jakékoliv povinnosti vyplývající ze zákona o veřejných zakázkách*“, a to bez nutnosti posuzování dopadu na zvolení nejvhodnější nabídky. Pokud by správci daně nebyla dána pravomoc zjišťovat v rámci kontrol dodržování rozpočtových pravidel a ZVZ, nemohl by realizovat svou činnost. Správce daně tak je oprávněn činit úsudek o mnoha rozhodujících skutečnostech nezbytných pro posouzení porušení rozpočtové kázně, tedy i zda nedošlo k porušení jiných právních předpisů, jež s rozpočtovými pravidly souvisí. Správce daně by si tak nemohl učinit úsudek o tom, zda došlo k porušení ZVZ pouze tehdy, kdyby byly nalezeny zákonné meze, jež by tento postup vylučovaly. Dle rozsudku KS v Brně poslední věta ust. § 112 odst. 1 ZVZ uvádí, že pravomoc ÚOHS týkající se řízení o veřejných zakázkách není výlučná a že porušení mohou posuzovat i jiné správní orgány (např. v rámci kontroly prováděné NKÚ, či orgány finanční správy), které mají pravomoc kontrolovat postup zadavatelů, zda byl dodržen ZVZ. Dle žalovaného je tak tento oprávněn v rámci kontroly dodržování pravidel týkajících se porušení rozpočtové kázně posoudit jako předběžnou otázku, zda k porušení rozpočtové kázně došlo, či nikoli, a to v souvislosti s porušením ZVZ. Žalovaný poukázal na bod 51. a 52. rozsudku KS v Brně, podle kterého soud považuje za správný závěr, že žalobce má plnou zodpovědnost za dodržování zákona při zadávání veřejné zakázky i za

výběr zadávacího řízení a nemůže se této odpovědnosti zprostit s odkazem na rozhodovací předpisy svého zřizovatele. V čele příspěvkové organizace stojí vedoucí jejího zřizovatele (ministr), jakkoli je příspěvková organizace nadána vlastní právní subjektivitou a samostatným vystupováním v právních vztazích. Pokud zřizovatel zasahuje do předmětu veřejné zakázky, která je zadávána jím zřízenou příspěvkovou organizací, je to tato jako zadavatel, kdo nese odpověď za její zpracování, zadání a realizaci, bez ohledu na vnitřní postupy zřizovatele při zadávání zakázek, či vzájemné vztahy zřizovatele a zadavatele. KS v Brně v bodu 58. rozsudku dále uvedl, že pokud existuje směrnice zřizovatele (MŠMT) o zadávání veřejných zakázek, tak ta sama nemůže být vyviněním zadavatele s tvrzením, že odpovědnost za zpoždění zakázky nese zřizovatel, pokud by se jednalo pouze o interní vztah zadavatele a zřizovatele. Obecně lze hovořit o úzké kooperaci žalobce a jeho zřizovatele tak, aby byla předmětná veřejná zakázka zadána v souladu se ZVZ.

39. Dle odůvodnění napadeného rozhodnutí správce daně prověřoval, zda v rozhodném období byly přijaty legislativní změny, na základě žádosti o doplnění žalovaného. Správce daně měl vyhodnotit, nakolik zde MŠMT vystupovalo v pozici normotvůrce a nakolik je předmětná veřejná zakázka závislá na výsledku jeho normotvorby, či zda šlo o prostý akt řízení. Jak finanční úřad popsal v protokolu, novely školského zákona neměly dopad do předmětu veřejné zakázky, kromě novely č. 178/2016 Sb., ze dne 20. 4. 2016. Nicméně změny v oznámení o předběžných informacích ze dne 23. 12. 2013, oznámení o zakázce z 9. 6. 2014 a opravném oznámení o zakázce ze dne 24. 6. 2014 nebyly přijaty na základě normotvorby MŠMT, ale dle prostého aktu žalobce ve smyslu změny rozsahu plnění veřejné zakázky. Nutný souhlas k zahájení zadávacího řízení dle žalovaného není normotvorbou MŠMT. Nejednalo se o změny podmínek státních maturit *erga omnes* a s výjimkou délky plnění (ze 4 na 2 roky) a předpokládané hodnoty veřejné zakázky (z 194.000.000 Kč na 94.000.000 Kč) se neměnil předmět veřejné zakázky. Dle žalovaného jde o interní vztah mezi MŠMT a žalobcem jako podřízenou organizací řízenou MŠMT. Žalobce se s odkazem na zpožděný souhlas snaží vyvinut z odpovědnosti za zpoždění veřejné zakázky.
40. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí zopakoval stanovisko finančního úřadu, podle nějž si lze těžko představit, že změna obsazení ministra iniciuje změny v koncepci a způsobu provádění společné části maturitní zkoušky v horizontu roku, či dvou. Souhlasit lze s žalobcem, že ministr může změnit podobu a koncepci společné části, např. podpisem vyhlášky MŠMT č. 177/2009 Sb., resp. její novely; ta však v rozhodné době nebyla změněna. Žalobce také namítal, že neobdržel nezbytný souhlas svého zřizovatele k zadání příslušné veřejné zakázky, resp. že mu tento souhlas byl neformálně odmítnut s odkazem na externě a interně vyjadřovaný úmysl ministra radikálně přepracovat koncept státním maturitních zkoušek. Tento úmysl však nenabyl konkrétní podoby v normotvorbě MŠMT. Pouhý úmysl ministra není normotvorbou, byť je vyjadřován interně i v médiích. V takovém případě se žalovaný ztotožnil s finančním úřadem, že se jednalo o změny ve veřejné zakázce odvislé od normotvorby zřizovatele, ale o vnitřní polemiku o zahájení příslušného zadávacího řízení mezi MŠMT a žalobcem, jež dle žalovaného nelze považovat za důvody pro vznik vyloučení vlastního zavinění žalobce, jež podle žalobce vedly k nutnosti využít JŘBU.
41. Dle odůvodnění napadeného rozhodnutí má žalovaný shodně s finančním úřadem za to, že mediální výstupy ministra nejsou dostatečným důkazem k potvrzení důvodů neobdržení nezbytného souhlasu od MŠMT. Žalovaný tyto výstupy neignoruje, nicméně žalobce

kromě mediálních výstupů nepředložil jiný důkaz, dokládající úmysl změnit koncepci státních maturit, jež by měnila předmět zadávané veřejné zakázky, což by vedlo ke stavu krajní naléhavosti. Jestliže žalobce tvrdí, že ze strany MŠMT došlo ke kvalifikované úvaze o radikální změně předmětu plnění, což vedlo ke zpoždění zadávání veřejné zakázky, pak by to měl žalobce doložit jinými důkazy než mediálními výstupy ministra. Žalovaný ve shodě s finančním úřadem takovým tvrzením nepřisvědčil. Nelze ani uznat, že zamýšlená a neuskutečněná změna státních maturit mohla zasáhnout i do podoby vyhlášky, jež by měnila podmínky pro státní maturity. Žalobce dále uvedl, že MŠMT upozorňoval na hrozící nebezpečí z prodlení, což doložil emailovou komunikací. K tomu žalovaný uvedl, že se nejednalo o normotvorbu ze strany MŠMT, ale o „prostý“ akt řízení žalobce. Akt MŠMT o neodsouhlasení, resp. pozdního souhlasu se zadáním veřejné zakázky, dopadl pouze na žalobce, nešlo o akt zasahující práva a povinnosti neurčitého okruhu osob. S odkazem na bod 52. a 53. rozsudku KS v Brně žalovaný uvedl, že je to žalobce jako zadavatel veřejné zakázky, kdo nese odpovědnost za její zpracování, zadání a realizaci, bez ohledu na to, jak jsou vnitřními předpisy zřizovatele upraveny postupy při zadávání zakázek, nebo vzájemné vztahy zadavatele a zřizovatele.

42. Dle odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný poukázal na to, že správce daně na str. 24 a 25 protokolu propočítal možnost provedení zadávacího řízení na původní veřejnou zakázku č. 377420 ve formě otevřeného řízení v době obdržení souhlasu od svého zřizovatele. Žalovaný dále ve shodě se správcem daně jako základní parametr stanovil den souhlasu MŠMT se zveřejněním předběžného oznámení žalobce, tj. den 23. 4. 2014. Za nejzazší termín podpisu smlouvy shodně považují také 30. 9. 2014, termín první fáze plnění dle předmětného harmonogramu plnění. Správce daně poté vypočítal, by mohl žalobce při použití otevřeného, či užšího zadávacího řízení dle ust. § 21 odst. 1 písm. a) a b) ZVZ, při zveřejnění předběžného oznámení dne 23. 4. 2014 a při respektování zákonných lhůt nejdříve uzavřít smlouvu. K tomu žalovaný odkázal na str. 24 a 25 protokolu, ze které vyplývá, že v případě užšího zadávacího řízení mohl žalobce uzavřít smlouvu nejdříve dne 5. 10. 2014, zatímco při užití otevřeného řízení nejdříve dne 17. 9. 2014. Žalovaný tak uzavřel, že bylo v možnostech žalobce zadat veřejnou zakázku v otevřeném řízení v době, kdy získal souhlas svého zřizovatele (MŠMT), tak aby dosáhl svého cíle. Dle žalovaného se tak žalobce svým výběrem druhu zadávacího řízení sám dostal do naléhavé situace, kterou řešil v rozporu s ust. § 23 odst. 4 písm. b) ZVZ.
43. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí odkázal na zjištění a závěry finančního úřadu, který na str. 6 a 7 protokolu popisoval, že ÚOHS nepřistoupl k zákazu plnění ze smlouvy vzešlé z nezákonně provedeného JŘBU z důvodu existence veřejného zájmu na zajištění státních maturitních zkoušek, kdy dostal informaci, že smlouva bude v plném rozsahu nahrazena novou zakázkou zadanou na základě řádného zadávacího řízení. Žalobce nicméně v následujícím zadávacím řízení zadal pouze část předmětu plnění zakázky zadané v JŘBU, kdy zbylou část zadal znovu stejnému dodavateli uzavřením dodatku č. 2 ke smlouvě o outsourcingu II. Dle žalovaného finanční úřad netvrdil, že jediným přípustným postupem bylo zadat veřejnou zakázku s totožným předmětem plnění jako v JŘBU. Finanční úřad pouze konstatoval, že žalobce informoval ÚOHS v řízení, ve kterém ÚOHS rozhodoval, zda zakáže plnění ze smlouvy, že bude zadávat celý předmět plnění v řádném zadávacím řízení. Dle žalovaného bylo na žalobci, jaký postup při zadávání veřejné zakázky zvolí; ať zadáním celého předmětu plnění veřejné zakázky v jenom užším řízení nebo rozdělením předmětu veřejné zakázky a zadáním rozděleného předmětu veřejné zakázky v samostatných řízeních nebo změnou předmětu plnění, či jiným

způsobem. Je však na žalobci, aby dodržel ZVZ. Žalovaný uzavřel, že žalobce na část předmětu plnění provedl zadávací řízení podle ZVZ (užší řízení na předmět plnění neobsahující poskytování služeb provozu datového centra a poskytování služeb provozu telekomunikační infrastruktury), ovšem na zbytek předmětu plnění neprovedl žádné zadávací řízení dle ZVZ a zadal je uzavřením dodatku č. 2 ke smlouvě o outsourcingu II. do doby účinnosti smlouvy o podnájmu nebytových prostor a úhradě služeb spojených s jejich užíváním, tj. do 31. 12. 2016, žalobce dále přijímal a hradil služby vzešlé z nezákonné provedení JŘBU.

44. Jak vyplývá z protokolu o ústním jednání o seznámení s výsledkem kontrolního zjištění dle § 60 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů ze dne 30. 1. 2020, č. j. 705069/20/2000-31477-110427, a jeho přílohy č. 1, správce daně na str. 24 a 25 tohoto protokolu, na který ve svém rozhodnutí odkazoval i žalovaný, za pomoci zákonných lhůt provedl výpočet, z něž dovozoval, kdy bylo možné uzavřít předmětnou smlouvu o outsourcingu služeb II. Žalovaný přitom při výpočtu vycházel ze zveřejnění předběžného oznámení o zakázce, tj. 23. 4. 2014, které bylo zveřejněno dne 25. 4. 2014. Dle ust. § 86 ZVZ žalobce nebyl oprávněn začít zadávací řízení dříve než po jednom měsíci od uveřejnění předběžného oznámení, tj. nikoli dříve než 26. 5. 2014. Následně správce daně několik variant zadávacího řízení a různých zákonných lhůt, které v každém případě zohlednil. Co se týče varianty užšího zadávacího řízení, správce daně v prvním případě zohlednil tyto minimální zákonné lhůty: 37 dnů pro doručení žádosti o účast (ust. § 39 odst. 2 písm. a) ZVZ), 40 dnů pro podání nabídky (§ 39 odst. 3 písm. a) bod 2. ZVZ), zákaz uzavřít smlouvu 15 dnů ode dne doručení oznámení o výběru nejvhodnější nabídky (§ 82 odst. 1 ZVZ) a 45 dnů ode dne podání námitek, kterým nebylo vyhověno (§ 111 odst. 5 ZVZ), kdy dospěl k závěru, že při zohlednění všech těchto zákonných lhůt neexistoval předpoklad pro úspěšné provedení užšího řízení, neboť by smlouvu bylo možné uzavřít dne 5. 10. 2014; nejzazší termín podpisu smlouvy totiž dle žalobce bylo 30. 9. 2014. V případě nezohlednění lhůty dle ust. § 111 odst. 5 ZVZ by bylo možné smlouvu uzavřít dne 21. 8. 2014. Správce daně dále řešil variantu otevřeného zadávacího řízení. Dle správce daně tak existoval předpoklad pro úspěšné provedení užšího řízení, avšak pouze za předpokladu nepodání námitek proti rozhodnutí o výběru nejvhodnější nabídky, jež by znamenalo takové prodloužení lhůty (o 45 dnů), kdy by již nebylo možné smlouvu uzavřít. Úvahami o použití otevřeného řízení se městský soud nebude zabývat, protože to není v nyní projednávané věci relevantní.
45. Městský soud posoudil projednávanou věc po právní stránce následovně:
46. Dle ust. 44 odst. 1 písm. a) rozpočtových pravidel je porušením rozpočtové kázně neoprávněné použití peněžních prostředků státního rozpočtu a jiných peněžních prostředků státu.
47. Dle ust. § 44a odst. 4 písm. c) rozpočtových pravidel odvod za porušení rozpočtové kázně činí v ostatních případech částku, v jaké byla porušena rozpočtová kázeň.
48. Dle ust. § 21 odst. 2 ZVZ může zadavatel pro zadání veřejné zakázky použít otevřené řízení nebo užší řízení a za podmínek stanovených v § 22 a 23 rovněž jednací řízení s uveřejněním nebo jednací řízení bez uveřejnění; otevřené řízení se nepoužije v případě veřejných zakázek v oblasti obrany nebo bezpečnosti.
49. Dle ust. § 23 odst. 4 písm. b) ZVZ zadavatel může zadat veřejnou zakázku v jednacím řízení bez uveřejnění rovněž tehdy, jestliže je nezbytné veřejnou zakázku v krajně

naléhavém případě, který zadavatel svým jednáním nezpůsobil a ani jej nemohl předvídat, a z časových důvodů není možné zadat veřejnou zakázku v jiném druhu zadávacího řízení.

50. Dle ust. § 39 odst. 2 písm. a) ZVZ lhůta pro doručení žádostí o účast v užším řízení, jednacím řízení s uveřejněním nebo soutěžním dialogu a požadovaných dokladů prokazujících splnění kvalifikace nesmí být kratší než 37 dnů u nadlimitních veřejných zakázek.
51. Dle ust. § 39 odst. 3 písm. a) bodu 2. ZVZ lhůta pro podání nabídek nesmí být u nadlimitních veřejných zakázek kratší než 40 dnů v užším řízení.
52. Dle ust. § 82 ZVZ zadavatel nesmí před uplynutím lhůty pro podání námitek proti rozhodnutí o výběru nejvhodnější nabídky podle § 110 odst. 4 uzavřít smlouvu s uchazečem, jehož nabídka byla vybrána jako nejvhodnější podle § 81 (dále jen "vybraný uchazeč").
53. Dle ust. § 110 odst. 4 ZVZ námitky proti rozhodnutí o výběru nejvhodnější nabídky nebo proti rozhodnutí zadavatele o vyloučení z účasti v zadávacím řízení musí stěžovatel doručit zadavateli do 15 dnů a v případě zjednodušeného podlimitního řízení do 10 dnů ode dne doručení oznámení o výběru nejvhodnější nabídky veřejné zakázky podle § 81 nebo rozhodnutí o vyloučení z účasti v zadávacím řízení.
54. Dle ust. § 111 odst. 5 ZVZ pokud zadavatel podaným námitkám ve lhůtě podle odstavce 1 nevyhověl, nesmí zadavatel před uplynutím lhůty pro podání návrhu na zahájení řízení o přezkoumání úkonů zadavatele, a je-li tento návrh podán včas, ve lhůtě 45 dnů ode dne doručení námitek uzavřít smlouvu. Pokud zadavatel o námitkách nerozhodl ve lhůtě podle odstavce 1, platí, že námitkám nevyhověl. Je-li před uplynutím lhůty podle věty první řízení o přezkoumání úkonů zadavatele zastaveno, zákaz uzavřít smlouvu se ruší dnem zastavení řízení.
55. Dle ust. § 112 odst. 1 ZVZ úřad vykonává dohled nad postupem zadavatele při zadávání veřejných zakázek a soutěži o návrh, při kterém
 - a) vydává předběžná opatření (§ 117),
 - b) rozhoduje o tom, zda zadavatel při zadávání veřejné zakázky a soutěži o návrh postupoval v souladu s tímto zákonem,
 - c) ukládá nápravná opatření (§ 118),
 - d) kontroluje úkony zadavatele při zadávání veřejných zakázek podle zvláštního právního předpisu.Tím není dotčena působnost jiných orgánů vykonávajících takovou kontrolu podle zvláštních právních předpisů.
56. Městský soud předně uvádí, že je mu znám rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 26. 9. 2018, č. j. 31 Af 80/2016-85 (všechna rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz), kterým bylo k žalobě (identického) žalobce zrušeno rozhodnutí ÚOHS ze dne 6. 9. 2016, č. j. ÚOHS-R277/2015/VZ-36916/2016/322/KBe, a věc byla vrácena žalovanému (ÚOHS) k dalšímu rozhodnutí a současně bylo rozhodnuto o náhradě nákladů řízení. Uvedeným rozhodnutím ÚOHS byl zamítnut rozklad žalobce proti rozhodnutí ÚOHS ze dne 7. 8. 2015, č. j. ÚOHS-S1091/2014,S354/2015/VZ-21931/2015/542/JVo, kterým správní orgán prvního stupně rozhodl tak, že se žalobce dopustil správních deliktů
 - a) podle § 120 odst. 1 písm. a) ZVZ, tím, že nedodržel postup stanovený v § 21 odst. 2 ZVZ, když dne 31. 10. 2014 uzavřel smlouvu v jednacím řízení bez uveřejnění s

dodavatelem z důvodu krajně naléhavého případu, aniž by k tomu byly splněny podmínky stanovené v § 23 odst. 4 písm. b) ZVZ, přičemž tento postup mohl podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky, a b) podle § 120 odst. 1 písm. c) ZVZ tím, že uzavřel smlouvu s dodavatelem bez uveřejnění oznámení o zahájení zadávacího řízení podle ustanovení § 146 odst. 1 ZVZ, ačkoli byl povinen toto oznámení uveřejnit, za jejichž spáchání mu byla uložena pokuta ve výši 500 000 Kč.

57. Krajský soud v Brně ve svém rozsudku dospěl k závěru, že je třeba na projednávaný případ nutně aplikovat pro pachatele příznivější zákon č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek (dále jen „*nový ZVZ*“), jež nabyl účinnosti až po právní moci druhostupňového rozhodnutí; k tomu KS v Brně odkázal na usnesení RS NSS ze dne 5 As 104/2013-46, publ. č. 3528/2017 Sb. NSS). Dle staré právní úpravy by se žalobce dopustil jednočinného nestejnorodého souběhu správních deliktů podle § 120 odst. 1 písm. a) a § 120 odst. 1 písm. c) ZVZ; přitom dle nové právní úpravy by mohl být postižen pouze za jediný správní delikt (přestupek) podle § 268 odst. 1 písm. a) nového ZVZ, který odpovídá ust. § 120 odst. 1 písm. a) starého ZVZ. Dle KS v Brně je tak novější právní úprava pro žalobce příznivější.
58. Dále KS v Brně ve svém rozsudku shledal prvostupňové i druhostupňové rozhodnutí ve vztahu ke správnímu deliktu dle ust. § 120 odst. 1 písm. a) ZVZ za nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů a pro nesrozumitelnost (vnitřní rozpornost). Dle KS v Brně nebyly splněny podmínky pro zadání veřejné zakázky v jednacím řízení bez uveřejnění; krajně naléhavý stav (odůvodňující užití tohoto druhu zadávacího řízení) zapříčinil žalobce (jakožto zadavatel) svým jednáním a mohl jej předvídat. Dále mu KS v Brně vytkl, že původní zadávací řízení s obdobným předmětem plnění zahájil příliš pozdě, proto termíny, jež si sám stanovil a jež nemohl překročit, nebylo možné stihnout. Stav krajní naléhavosti tak žalobce vyvolal sám.
59. Dále KS v Brně ve svém rozsudku uvedl, že na odpovědnost žalobce (jako státní příspěvkové organizace, zřízené MŠMT) nemohou mít vliv vnitřní schvalovací procesy jejího zřizovatele, nicméně ji může ovlivnit jeho normativní činnost s vnější působností. Je tak nutné zjistit, o jakou situaci se jednalo v projednávané věci, a poté to znovu posoudit, zda postup žalobce v původním zadávacím řízení vyvolal stav krajní naléhavosti v důsledku vnějších příčin, či nikoli. KS v Brně shledal prvostupňové rozhodnutí ohledně určení lhůt, se kterými měl žalobce při zahájení původního zadávacího řízení předem počítat jako vnitřně rozporné. Žalovanému tak uložil, aby jasně vysvětlil, o jaké lhůty se jedná; nemůže tak učinit až v průběhu řízení před krajským soudem. K tomu odkázal na svůj rozsudek ze dne 31. 5. 2018, č. j. 62 Af 125/2016 - 209, z nějž dovodil, že zadavatel je povinen předem počítat jen s lhůtou stanovenou v ust. § 82 odst. 1 ZVZ, nikoli s blokační lhůtou dle ust. § 110 odst. 5 téhož zákona.
60. Městskému soudu je taktéž z jeho úřední činnosti známo, že NSS rozsudkem ze dne 27. 1. 2022, č. j. 5 As 340/2018-64, předmětný rozsudek KS v Brně zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Městský soud zde shrne relevantní závěry rozsudky NSS. Ten ve svém rozsudku shledal prvostupňové rozhodnutí vnitřně zcela konsistentním ohledně stanovení lhůt, které měl žalobce zohlednit. Dle NSS tak měl žalobce počítat jen s možností podání návrhu na zahájení řízení o přezkoumání úkonů zadavatele, a to v jednoznačné souvislosti s během lhůty dle ust. § 111 odst. 5 ZVZ (třetí a čtvrtá věta bodu 108. prvostupňového rozhodnutí). NSS shledal také nesprávný názor žalobce ohledně nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí. NSS tak KS v Brně uložil v mezích žalobních bodů věcně posoudit, zda žalobce naplnil podmínky pro zadání veřejné zakázky v JŘBU dle § 23 odst. 4 písm. b)

ZVZ, konkrétně zda stav krajní naléhavosti svým jednáním nezpůsobil a ani jej nemohl předvídat. Je tak třeba v rámci skutkových okolností posoudit, zda při zahájení původního zadávacího řízení žalobce měl a mohl předvídat, že jeho včasné ukončení není reálné s přihlédnutím k relevantní zákonem stanoveným lhůtám, a zda (popř. jaký) vliv mohl mít na případné pozdní zahájení původního zadávacího řízení vztah žalobce k jeho zřizovateli (ministerstvu). NSS mj. ve svém rozsudku konstatoval, že pro posuzovanou věc nemá vůbec žádný význam polemizovat o hypoteticky lepším postupu v původním zadávacím řízení (spočívající ve zvolení jiného druhu zadávacího řízení, upravení parametrů zakázky aj.), jenž by jej umožnil ukončit včas. Co je pouze podstatné, zda žalobce v předmětné věci naplnil podmínky pro zadání veřejné zakázky v JŘBU dle ust. § 23 odst. 4 písm. b) starého ZVZ.

61. K tomu městský soud uvádí, že z takto nastíněného právního názoru vycházel i v nyní posuzované věci.
62. Městský soud v Praze přistoupil k jednotlivým žalobním bodům.
63. Konkrétně k prvnímu žalobnímu bodu, podle kterého žalovaný pochybil, když nevyčkal vydání nového rozhodnutí předsedy ÚOHS po zrušovacím rozsudku KS v Brně a rozhodl sám. Přitom sám jako předběžnou otázku posuzoval soulad postupu žalobce se ZVZ. Žalovaný dle žalobce tuto otázku posoudil jako předběžnou naprosto nesprávně, tendenčně a nesmyslně, což má za následek nezákonnost rozhodnutí. Pokud se žalovaný rozhodl nahradit dlouho očekávané rozhodnutí ÚOHS, měl kvalifikovaně posoudit všechny relevantní podklady a důkazy a úplně zjistit skutkový stav, jak to uložil ÚOHS KS v Brně. Soud zavázal správní orgány, aby posoudily, zda deklarované úmysly nového ministra byly deklarací normotvůrce, jenž měla nebo mohla mít dopad do práv neurčitého počtu osob.
64. Městský soud předně uvádí, že neshledal zákonný důvod, pro který měl žalovaný v nyní posuzované věci (otázky stanovení odvodu za porušení rozpočtové kázně) vyčkat na vydání rozhodnutí ÚOHS jako druhostupňového orgánu v řízení fakticky odlišném od nyní projednávané věci. ÚOHS v uvedeném (odlišném řízení) rozhodoval o tom, zda se žalobce dopustil správních deliktů a) podle § 120 odst. 1 písm. a) ZVZ, tím, že nedodržel postup stanovený v § 21 odst. 2 ZVZ, když dne 31. 10. 2014 uzavřel smlouvu v jednacím řízení bez uveřejnění s dodavatelem z důvodu krajně naléhavého případu, aniž by k tomu byly splněny podmínky stanovené v § 23 odst. 4 písm. b) ZVZ, kdy tento postup mohl podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky, a b) podle § 120 odst. 1 písm. c) ZVZ tím, že uzavřel smlouvu s dodavatelem bez uveřejnění oznámení o zahájení zadávacího řízení podle ustanovení § 146 odst. 1 ZVZ, ačkoli byl povinen toto oznámení uveřejnit. Jednalo se tak o jinou právní věc.
65. Co se týče namítané závaznosti rozsudku Krajského soudu v Brně pro správce daně v nyní posuzované věci, městský soud připomíná znění ust. § 78 odst. 5 s. ř. s., podle kterého je právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku nebo rozsudku vyslovujícím nicotnost, v dalším řízení správní orgán vázán. Závaznost ve smyslu § 78 odst. 5 s. ř. s. se nicméně vztahuje jen a pouze k věci, o níž se jedná, tj. k věci vymezené jejími účastníky řízení, správním orgánem a předmětem. Není tak na místě argumentovat, že správce daně je vázán právním názorem vysloveným ve zrušujícím rozsudku v jiné věci, vedené u KS v Brně pod sp. zn. 31 Af 80/2016, byť s nyní projednávanou věcí souvisí. Právní názor vyslovený ve zrušujícím rozsudku zavazuje pouze ten správní orgán, který v dané věci

bude následně rozhodovat. Tím ovšem žalovaný (správce daně) v nyní projednávané věci před Městským soudem v Praze není. Městský soud připouští, že v rámci principu legitimního očekávání (předvídatelnosti) je vhodné, aby správní orgány, ať už ÚOHS, či žalovaný (správce daně) ve skutkově shodných, či podobných věcech, či v tzv. jednotlivých větvích jedné kauzy rozhodovaly tak, aby nevznikaly důvodné rozdíly (analogicky ust. § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „*správní řád*“). Bylo tak na výsost vhodné, aby správce daně reflektovat právní názor Krajského soudu v Brně vyslovený v rozsudku v rámci tzv. jiné větve téže kauzy, příp. se k němu podrobně vyjádřil, byť jim žalovaný (správce daně) nebyl a není právně vázán ve smyslu ust. § 78 odst. 5 s. ř. s. Městský soud zde připomíná, že v řízení o kasační stížnosti proti předmětnému rozsudku KS v Brně byl následně vydán zrušující rozsudek NSS, z jehož závěrů nyní Městský soud v Praze vychází.

66. Městský soud dále uvádí, že žalovaný byl taktéž v rámci své rozhodovací činnosti oprávněn posoudit (i jako předběžnou otázku), zda došlo k porušení rozpočtové kázně v důsledku porušení ZVZ. Žalovaný zcela přílehavým způsobem odkázal na rozsudek KS v Ústí nad Labem ze dne 13. 9. 2016, č. j. 59 Af 18/2014-147, podle kterého *„je-li správce daně oprávněn rozhodovat o porušení rozpočtové kázně, je nepochybně oprávněn učinit si úsudek o řadě skutečností, v zákoně specifikovaných, které jsou pro posouzení otázky, zda došlo či nedošlo k porušení rozpočtové kázně, rozhodné. Mezi ně patří i předběžné posouzení toho, zda nedošlo k porušení i jiných právních předpisů, jež se zachováním či porušením zákona o rozpočtových pravidlech souvisí. Správce daně by si tak nemohl učinit vlastní úsudek o tom, zda byl porušen zákon o veřejných zakázkách, jenom tehdy, pokud by byly nalezeny zákonné meze, které by takový postup vylučovaly. [...] Komentářová literatura k tomuto ustanovení [pozn. soudu – ust. § 112 odst. 1 ZVZ] uvádí, že: „Existují další druhy kontroly prováděné jinými orgány. Zde stojí v popředí Nejvyšší kontrolní úřad. Pro úplnost lze poukázat i na další orgány, např. finanční orgány kontrolují nakládání s dotacemi, což se ve vztahu k zákonu o veřejných zakázkách projevuje tak, že mají pravomoc kontrolovat postup dotovaných zadavatelů i v tom, zda byl dodržen zákon o veřejných zakázkách. Pokud by tomu tak nebylo, jde o nesplnění podmínek dotačního titulu, s následkem vrácení dotace poskytovateli.“ (cit. podle Jurčík, R. Zákon o veřejných zakázkách. Komentář. 3. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, s. 661) [30] Na základě citované právní úpravy soud dospěl k jednoznačnému závěru, že správce daně je v rámci kontroly dodržování pravidel týkajících se rozpočtové kázně oprávněn posoudit si jako předběžnou otázku, zda k porušení rozpočtové kázně nedošlo v souvislosti s porušením zákona o veřejných zakázkách.“ Městský soud neshledal důvod se od uvedených závěrů odchýlit a uzavírá, že správce daně byl v nyní posuzované věci v rámci posuzování porušení rozpočtové kázně oprávněn posoudit si jako předběžnou otázku, zda došlo k porušení rozpočtové kázně v souvislosti s porušením ZVZ. Tuto námitku městský soud shledal nedůvodnou.*
67. Namítanou nepravostí, resp. nezákonností napadeného rozhodnutí, potažmo i platebního výměru se bude městský soud zabývat níže.
68. Podstatou nyní posuzované věci dle názoru městského soudu je, zda došlo k porušení rozpočtové kázně v důsledku porušení ZVZ, tedy zda žalobce splnil/nesplnil podmínky pro zadání veřejné zakázky v JŘBU dle ust. § 23 odst. 4 písm. b) ZVZ.
69. Jak vyplývá z ust. § 23 odst. 4 písm. b) ZVZ, je zadavatel oprávněn zadat veřejnou zakázku v jednacím řízení bez uveřejnění mj. v tom případě (další případy jsou uvedeny v ust. § 23 ZVZ), jestliže je nezbytné zadat veřejnou zakázku v krajně naléhavém případě, který

zadavatel svým jednáním nezpůsobil a ani jej nemohl předvídat, a z časových důvodů není možné zadat veřejnou zakázku v jiném druhu zadávacího řízení.

70. Kumulativní podmínky pro použití JŘBU tak představují 1. nezbytnost zadání v krajně naléhavém případě, 2. nezpůsobení tohoto stavu zadavatelem, 3. nemožnost předvídat tento stav zadavatelem a 4. časová nemožnost zadat veřejnou zakázku v jiném druhu zadávacího řízení. Městský soud zde upozorňuje, že JŘBU představuje nejméně transparentní, „otevřené“ a pro dodavatele přístupné zadávací řízení (rozsudek KS v Brně ze dne 31. 5. 2018, č. j. 62 Af 125/2016 – 209). Použití JŘBU je třeba vnímat jako jednu z výjimek z jinak povinného použití „otevřenějších“ zadávacích řízení – zásadně řízení otevřeného či užšího podle § 21 odst. 1 písm. a) nebo b) ZVZ. Prokázání splnění podmínek pro jeho použití je věcí zadavatele, přitom je třeba vykládat restriktivně aplikovatelnost výjimky spočívající v možnosti zadávat veřejnou zakázku v JŘBU (rozsudek Soudního dvora ze dne 14. 9. 2004 ve věci C-385/02, Komise proti Itálii).
71. Jde tedy o to, zda byly v nyní posuzované věci kumulativní splněny tyto podmínky. Pokud by byť jedna splněna nebyla, není možné zakázku v JŘBU zadat.
72. Městský soud se tedy již přímo zabýval spornou otázkou, zda žalobce stav krajní naléhavosti nezpůsobil svým jednáním a ani jej nemohl předvídat, tj. zda byla splněna 2. a 3. výše uvedená podmínka.
73. Městský soud z napadeného rozhodnutí zjistil, že je v této části nepřezkoumatelné pro jeho vnitřní rozpornost a pro nedostatek důvodů (§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.).
74. Závěry judikatury správních soudů ohledně nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí lze jistě uplatnit i v případě rozhodnutí vydaného v rámci daňového řízení. Otázka nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí spočívající v nesrozumitelnosti zde není namístě. Rozhodnutí je srozumitelné, což dokládá i žalobní argumentace žalobce, jež na argumentaci žalovaného v napadeném rozhodnutí reaguje předmětnou žalobou. Žalobce ji ani nenamítal. Rozhodnutí může být nicméně nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, a to pokud z jeho odůvodnění není zřejmé, jakými úvahami se správní orgán řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení a proč subsumoval popsany skutkový stav pod zvolené právní normy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, sp. zn. 4 As 5/2003). Současně je ovšem nutné zdůraznit, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí z důvodu, že v něm nelze zjistit jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, sp. zn. 7 Afs 212/2006). Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán námitkami účastníka řízení zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013 sp. zn. 1 Afs 92/2012).
75. Dle názoru městského soudu se v případě nyní posuzovaného napadeného rozhodnutí žalovaný dopustil nepřezkoumatelnosti. Napadené rozhodnutí nelze meritorně

přezkoumat pro vnitřní rozpornost, plynoucí z toho, že nelze jednoznačně určit, kterými úvahami se žalovaný v napadeném rozhodnutí řídil. Závěry žalovaného si odporují.

76. Žalovaný v napadeném rozhodnutí na jedné straně tvrdil, že se žalobce svým výběrem druhu zadávacího řízení sám dostal do naléhavé situace, kterou řešil v rozporu s ust. § 23 odst. 4 písm. b) ZVZ zadáním veřejné zakázky v JŘBU. To dovozoval z výpočtů správce daně uvedených na str. 24 a 25 protokolu o ústním jednání o seznámení s výsledkem kontrolního zjištění dle ust. § 60 daňového řádu ze dne 30. 1. 2020 (viz bod 48. a 49. napadeného rozhodnutí, který na ně odkazuje) s tím, že při výběru užšího zadávacího řízení mohl žalobce po zveřejnění předběžného oznámení o zakázce dne 25. 4. 2014 s ohledem na lhůtu § 86 ZVZ začít zadávací řízení nejdříve dne 26. 5. 2014. Dle žalovaného tak žalobce mohl smlouvu v užším řízení uzavřít nejdříve dne 5. 10. 2014, zatímco v otevřeném řízení tak mohl učinit již dne 17. 9. 2014. V případě takového závěru žalovaného je zřejmé, že žalovaný své závěry uvedené na str. 24 protokolu stavěl na zohlednění těchto zákonných lhůt, upravených v ust. § 39 odst. 2 písm. a) ZVZ, ust. § 39 odst. 3 písm. a) bod 2. ZVZ, ust. § 82 odst. 1 ZVZ, ust. § 40 odst. 1 ZVZ, včetně blokační lhůty uvedené v ust. § 111 odst. 5 ZVZ; za této situace, tj. při zohlednění blokační lhůty 45 dnů ode dne doručení námitek dle ust. § 111 odst. 5 ZVZ tedy nebylo možné provést užší řízení včas (tj. do 30. 9. 2014, dle stanoveného harmonogramu), když by se užší řízení fakticky protáhlo nejméně do 5. 10. 2014. Žalovaný ve stejném odstavci současně spolu s výpočtem tvrdí, že v případě zohlednění pouze těchto zákonných lhůt, upravených v ust. § 39 odst. 2 písm. a) ZVZ, ust. § 39 odst. 3 písm. a) bod 2. ZVZ, ust. § 82 odst. 1 ZVZ a ust. § 40 odst. 1 ZVZ, právě bez blokační lhůty 45 dnů dle ust. § 111 odst. 5 ZVZ, by bylo možné užší řízení provést již dne 21. 8. 2014, tj. včas, tj. ve lhůtě odpovídající harmonogramu, tedy do 30. 9. 2014. V takovém případě by tedy nebylo možné v uvedeném spatřovat zavinění žalobce, spočívající v tom, že by nepočítal alespoň se zákonnými lhůtami; za stav krajní naléhavosti by tedy žalobce v tomto případě nemohl, když by se nedopustil pozdního zahájení užšího řízení o veřejné zakázce č. 377420.
77. Žalovaný ale na druhé straně v napadeném rozhodnutí u veřejné zakázky č. 377420 (bod 32. napadeného rozhodnutí) uvádí, že jestliže žalobce veřejnou zakázku zadával v užším řízení, byl povinen dodržet minimální zákonné lhůty stanovené *a priori* ZVZ, k tomu odkázal na bod 18. až 21. napadeného rozhodnutí. V těchto bodech žalovaný označil tyto lhůty: ust. § 39 odst. 2 písm. a), § 39 odst. 3 písm. a) bod 2, § 82 odst. 1 a § 110 odst. 4 ZVZ, s nimiž tedy žalobce musel počítat při stanovení harmonogramu. Městský soud zdůrazňuje, že v tomto případě žalovaný pominul právě blokační lhůtu dle ust. § 111 odst. 5 ZVZ, resp. i zkracující pětidenní lhůtu dle ust. § 40 odst. 1 ZVZ, která ale fakticky v daném výpočtu není relevantní, když by absence jejího užití prodloužila užší řízení pouze o 5 dnů (tj. do 26. 8. 2014). Dále k tomu žalovaný v bodu 32. napadeného rozhodnutí uvedl, že i v situaci, kdy by existovaly jen tyto zákonné lhůty, nedošlo by k žádné jiné komplikaci a žádný jiný uchazeč by nepodal námitky proti oznámení o výběru nejvhodnější nabídky, bylo dle žalovaného zřejmé, že by žalobce nemohl stihnout uzavřít smlouvu o outsourcingu služeb na tuto veřejnou zakázku tak, aby byla zahájena realizace veřejné zakázky včas (tj. dne 30. 9. 2014 dle stanoveného harmonogramu) a vznikl by tedy žalobcem zaviněný krajně naléhavý stav, kterým žalobce odůvodňoval zadání veřejné zakázky č. 401892 v JŘBU. Uvedené závěry jsou nicméně ve zjevném rozporu s výše uvedeným tvrzením, že žalobce by při zohlednění fakticky stejných lhůt užší řízení provedl včas. Uvedené tak představuje zřejmý rozpor. Městskému soudu tedy není zřejmé, které zákonné lhůty dle ZVZ měl žalobce dle žalovaného zohlednit a které nikoli.

78. Žalovaný tak v jedné části napadeného rozhodnutí zákonnou blokační lhůtu ust. § 111 odst. 5 ZVZ pro výpočet zohledňuje a dovozuje z výpočtu, že stav krajní naléhavosti žalobce zapříčinil sám, na jiném místě napadeného rozhodnutí ovšem s touto lhůtou mezi povinnými zákonnými lhůtami, které byl žalobce v případě zadání veřejné zakázky v užším řízení povinen zohlednit, nepočítá a současně z toho vyvozuje dva protichůdné závěry, tj. že by bylo možné užší řízení provést včas, či naopak nikoli. Z napadeného rozhodnutí tak vyplývají dva rozporuplné závěry a nelze tak jednoznačně určit, zda žalovaný stav krajní naléhavosti dle žalovaného zapříčinil sám, či nikoliv, a konkrétně nezohledněním jakých konkrétních lhůt dle ZVZ.
79. Dle názoru městského soudu tak žalovaný staví své závěry na rozporných právních závěrech, což způsobuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Městskému soudu tak není zřejmé, které zákonné lhůty žalobce pro své závěry zohlednil a na čem tedy staví své závěry, že žalobce zapříčinil stav krajní naléhavosti a tedy zadal veřejnou zakázku v JŘBU v rozporu s podmínkami dle ust. § 23 odst. 4 písm. b) ZVZ. Bude tak na žalovaném, aby v dalším řízení, potažmo v novém rozhodnutí odstranil uvedený rozpor a jednoznačně vymezil, které konkrétní lhůty byl žalobce povinen při zadání veřejné zakázky v původním řízení zohlednit, které z nich považuje ze strany žalobce za nedodržené, příp. jak se to projevilo na (ne)zákonnosti postupu žalobce.
80. Městský soud ve shodě s rozsudkem KS v Brně ze dne 26. 9. 2018, č. j. 31 Af 80/2016-85, poukazuje na rozsudek KS v Brně ze dne 31. 5. 2018, sp. zn. 62 Af 125/2016, bod 32., podle kterého „[p]odstatné pro posouzení věci však je, že tato možnost – a to včetně několikaměsíční doby na přípravu plnění (doba devítiměsíční byla shora zpochybněna a jiná nezbytná doba coby minimální z ničeho neplyne) – existovala v době, kdy zadavatel si musel být nutnosti zadat novou veřejnou zakázku z důvodu zajištění dopravní obslužnosti Libereckého kraje již od vydání rozhodnutí žalovaného ze dne 28.5.2014 vědom, tj. bezprostředně po dni 28.5.2014. Zahájil-li by zadavatel otevřené řízení dne 29.5.2014 (to není datum nerealné, neboť zvažování rizika neúspěchu v prvním stupni správního řízení před žalovaným muselo být součástí zadavatelových rozumných úvah), pak lhůta pro podání nabídek by uplynula dne 15.8.2014 (a při uveřejnění zadávací dokumentace v plném rozsahu na profilu zadavatele ode dne uveřejnění oznámení otevřeného řízení by uplynula ještě dříve), a tedy uzavření smlouvy na počátku září 2014 nebylo nerealné – a v tu dobu do zahájení plnění zbývaly čtyři měsíce.“ Z uvedeného fakticky vyplývá, že KS v Brně nijak nepočítá s tím, že by měl zadavatel výslovně při stanovování harmonogramu veřejné zakázky kalkulovat s blokační lhůtou dle ust. § 111 odst. 5 ZVZ, ale pouze se lhůtou dle ust. 82 odst. 1 ZVZ.
81. K tomu městský soud doplňuje, že s uvedenými závěry koresponduje rozsudek NSS ze dne 4. 12. 2019, sp. zn. 10 As 252/2019 – 256, ve kterém NSS vysvětlil účel blokačních lhůt takto, „[b]lokační lhůty slouží např. k tomu, aby správní orgán stihl rozhodnout, aniž by byl zmařen účel přezkumu úkonů zadavatele, kterým je uložení nápravného opatření v případě kvalifikovaného porušení postupu pro zadání veřejné zakázky zadavatelem, tedy zjednání nápravy v době, kdy lze ještě pochybení zadavatele napravit, tj. před uzavřením smlouvy na veřejnou zakázku (srov. rozsudek NSS ze dne 31. 3. 2015, č. 4 As 249/2014-43, ze dne 18. 1. 2018, č. 10 As 219/2016-51, č. 3693/2018 Sb. NSS). Zadavatel tak nesmí uzavřít smlouvu s dodavatelem ve lhůtě 60 dnů ode dne zahájení řízení o přezkumu úkonů zadavatele. Dřívější právní úprava (zákon o veřejných zakázkách) obsahovala úpravu blokačních lhůt v řízeních o přezkumu úkonů zadavatele v délce 45 dnů (srov. § 110 a § 111 zákona o veřejných zakázkách). Protože se předpokládalo, že správní orgán v určitých situacích nebude schopen ve lhůtě 45 dnů

rozhodnout, obsahoval zákon o veřejných zakázkách speciální úpravu vydávání předběžných opatření (srov. § 117 zákona o veřejných zakázkách). Stanovení zákonné blokační lhůty v délce 60 dnů pak mělo vést ke zrychlení a zefektivnění dozorové činnosti Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže. Správní orgán totiž nemusí ztrácet čas rozhodováním o předběžných opatřeních a může se rovnou zaměřit na rychlou přípravu rozhodnutí. Touto úpravou má být naplněn cíl přezkumné směrnice, kterým je mj. účinný přezkum úkonů zadavatele. Blokační lhůty nejenže umožňují rychlou přípravu meritorního rozhodnutí, ale rovněž zajišťují, aby nebylo zmařeno řízení o přezkumu úkonů zadavatele v tom smyslu, že by byla uzavřena smlouva, čímž by se jinak toto řízení stalo bezpředmětným. Ačkoli se počítá s tím, že správní orgán stihne rozhodnout zpravidla do uplynutí blokačních lhůt, pro případ, že by toho správní orgán nebyl schopen, předpokládá ZZVZ nařízení předběžného opatření dle správního řádu, pokud by jeho nevydáním byl zmařen účel přezkumu úkonů zadavatele. Neobsahuje tedy zvláštní úpravu předběžného opatření, jako tomu bylo v zákoně o veřejných zakázkách. Důvodová zpráva k § 246 ZZVZ uvádí, že nařízení předběžného opatření by mělo být institutem výjimečným.“ Z uvedeného městský soud dovozuje, že blokační lhůta nepředstavuje povinnou zákonnou lhůtu, jež musí žalobce v případě zadání veřejné zakázky zohlednit, neboť ZVZ upravuje právě možnost vydat předběžné opatření, pokud dojde ke kvalifikovanému porušení postupu pro zadání veřejné zakázky zadavatelem. ZVZ tím upravuje další možnost, jak získat čas pro zjednání nápravy v době, kdy lze ještě pochybení zadavatele napravit, tj. před uzavřením smlouvy na veřejnou zakázku. Předmětnou zákonnou blokační lhůtu (ust. § 111 odst. 5 ZVZ) tak není třeba při přípravě zadání veřejné zakázky zohledňovat. Žalobce by tak měl dle názoru Městského soudu v Praze v zadávacím řízení počítat pouze se lhůtou dle ust. § 82 odst. 1 ZVZ.

82. Městský soud dále ve shodě s rozsudkem NSS ze dne 27. 1. 2022, č. j. 5 As 340/2018-64, upozorňuje, že pro nyní posuzovanou věc je zcela irrelevantní, zda měl žalobce zvolit lepší postup v původním zadávacím řízení, tj. zda měl zvolit spíše např. otevřené řízení dle ZVZ. V nyní posuzované věci je pouze podstatné to, zda žalobce v předmětné věci naplnil podmínky pro zadání veřejné zakázky v JŘBU dle ust. § 23 odst. 4 písm. b) ZVZ.
83. Městský soud se dále zabýval námitkami žalobce, že časová tíseň, jež vedla až ke stavu krajní naléhavosti, byla přímým důsledkem změny na postu ministra, jež deklaroval významnou změnu konceptu maturit. Žalobce namítal, že zde existovaly objektivní okolnosti, které žalobci na počátku roku 2014 cca 4 měsíce bránily v zahájení zadávacího řízení, čímž se žalobce dostal do stavu krajní naléhavosti, v níž byl nucen realizovat JŘBU. Tato doba byla fakticky ohraničena „opožděným“ udělením souhlasu zřizovatele se zahájením zadávacího řízení, uděleným až dne 23. 4. 2014. Žalobce v žalobě fakticky uváděl důvody, jež vedly k odkládání udělení souhlasu zřizovatele MŠMT žalobci k zahájení zadávacího řízení (dle vnitřních předpisů). Právě udělení souhlasu zřizovatelem MŠMT žalobci by totiž mohlo představovat právně relevantní skutečnost, jež by mohla vést k závěru o existenci stavu krajní naléhavosti, jež by vedl k zákonnému použití JŘBU dle ust. § 23 odst. 4 písm. b) ZVZ, jak bude uvedeno níže.
84. Městský soud k tomu uvádí, že tvrzený úmysl ministra změnit podobu státních maturit, jež žalobce dokládá mediálními výstupy, či zřízenými (národními) kulatými stoly a dokumenty s nimi souvisejícími, nemůže být v této věci právně významný. Žalobce se v tomto přísně právně regulovaném prostředí, kterým je proces zadávání veřejných zakázek, musí řídit právními předpisy, nikoli mediálními výstupy ministra. Takové názory jsou dle názoru soudu neobhajitelné. Na žalobcem namítané skutečnosti nelze nahlížet jako

na ty právně relevantní, jež mohly mít vliv na případné pozdní zahájení původního zadávacího řízení. Jak výslovně uvedl NSS ve svém rozsudku ze dne 27. 1. 2022, č. j. 5 As 340/2018-64, je třeba posoudit, zda (popř. jaký) vliv mohl mít na případné pozdní zahájení původního zadávacího řízení vztah žalobce k jeho zřizovateli (ministerstvu). Tím ovšem NSS poukazoval na žalobcem v tehdejší věci namítaný pozdě udělený souhlas ministra, udělovaný podle vnitřních předpisů MŠMT.

85. Žalobce nicméně pozdní udělení souhlasu podle vnitřních předpisů jako zásadní objektivní skutečnost v žalobě v nyní posuzované věci výslovně nenamítal. Pouze opakovaně zdůrazňoval „4 měsíční zpoždění“, jež dokládal zamýšlenou změnou koncepce státních maturit. Žalobce se v žalobní argumentaci zaměřil na mediální výstupy ministra, potažmo na zřízené (národní) kulaté stoly k otázce koncepce maturitní zkoušky, dokládající změnu úmyslu ministra. Žalobce tak v žalobě zdůrazňoval význam normotvorného úmyslu ministra. Dle žalobce mu nelze připisovat k tíži, že konkrétní ministr rezignoval na vytváření formálních interních materiálů a komunikoval mediálně. K tomu dle své vyjádření předložil důkazy odpovídající situaci a svým možnostem s tím, že pokud je žalovaný považován za nedostatečné, měl si je od MŠMT vyžádat sám, jak zdůraznil žalobce.
86. Městský soud zde připomíná, že obsah a kvalita žaloby v zásadě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Není přitom úlohou soudu, aby za žalobce žalobní argumentaci dotvářel. Městský soud se tak mohl věnovat námitkám žalobce, které vnesl, a pouze v míře obecnosti, v jaké je sám žalobce uplatnil (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2015, č. j. 6 Afs 9/2015-31).
87. Jak již bylo uvedeno výše, ve věci porušení rozpočtových pravidel při zadávání veřejných zakázek nelze (byť) na důkazy dokládaný úmysl ministra změnit koncepci státních maturitních zkoušek pohlížet jako na právně relevantní okolnost, jež by mohla zapříčinit stav krajní naléhavosti a ospravedlnit použití JŘBU dle ust. § 23 odst. 4 písm. b) ZVZ. Tou by mohla být výše uvedená změna právních předpisů (předmětné vyhlášky MŠMT), k níž ale nedošlo, jak správně uvedl žalovaný v napadeném rozhodnutí. Městský soud tuto úvahu žalovaného v napadeném rozhodnutí neshledal nijak zcestnou. Jak naznačil i NSS ve svém rozsudku ze dne 27. 1. 2022, č. j. 5 As 340/2018-64, je na místě zvážit, zda (popř. jaký) vliv mohl mít na případné pozdní zahájení původního zadávacího řízení vztah žalobce k jeho zřizovateli (MŠMT). Tím ovšem NSS poukazoval na žalobcem v tehdejší věci namítaný pozdě udělený souhlas ministra, vyplývající z vnitřních předpisů MŠMT. Tím se žalovaný v bodě 44. odůvodnění napadeného rozhodnutí byť velmi úsporným způsobem také zabýval. Zcela obecně tam uvedl, že souhlas není normotvorbou MŠMT; nejednalo se o změny podmínek státních maturit *erga omnes*. Dle žalovaného se jedná o interní vztah mezi MŠMT a žalovaným jako podřízenou organizací zřízenou MŠMT. Na jiném místě odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že akt pozdního souhlasu MŠMT se zadáním veřejné zakázky dopadl pouze na žalobce, nešlo tak o akt zasahující od práv a povinností neurčitého okruhu osob. Dle názoru městského soudu takové obecné závěry bez znalosti konkrétního vnitřního předpisu (jeho předložení a konkrétního přezkumu) nelze učinit. V novém rozhodnutí bude na žalovaném, aby se vztahem mezi žalovaným a MŠMT podrobněji zabýval, tento vnitřní předpis do daňového spisu založil a zvážil, zda a popř. jaký vliv mohl mít na případné pozdní zahájení původního zadávacího řízení vztah žalobce k jeho zřizovateli (MŠMT). Tedy se žalovaný v novém rozhodnutí

bude muset podrobněji zabývat povahou interních předpisů, které upravují předmětný souhlas MŠMT se zahájením zadávacího řízení.

88. Vnitřní předpis přitom „*ve veřejné správě představuje souhrnné označení pro akty abstraktní povahy, které slouží k uspořádání poměrů uvnitř jedné nebo více organizačních jednotek nebo zařízení veřejné správy a jejichž vydání se opírá o právně zakotvený vztah podřízenosti k vydavateli aktu (viz Hendrych, D.: Správní právo. C. H. BECK, Praha 2003, str. 113). Vydávání instrukcí (interních pokynů, směrnic, apod.) nadřízeným orgánem je tak pouhou realizací oprávnění řídit činnost podřízených a jejich plnění je zachováváním právní povinnosti řídit se ve služební činnosti příkazy nadřízených. Tato oprávnění vyplývají z právní normy, jež stanoví vztah nadřízenosti a podřízenosti; interními instrukcemi se proto jen konkretizují úkoly a povinnosti podřízených složek a pracovníků [srov. zde např. § 11 písm. a) zákona č. 531/1990 Sb., o územních finančních orgánech]. Předmětem vnitřního předpisu mohou být různé skutečnosti. Zpravidla se jedná o organizační řád, spisový řád, skartační řád, docházkový systém, popř. další předpisy týkající se organizace a chodu "uvnitř" úřadu. Není na druhou stranu vyloučeno, aby interním předpisem byly upraveny i pracovní postupy a konkretizace úkolů, vyplývající z působnosti úřadu jako provedení předpisu úřadu vyššího; mohou v nich být stanoveny interní toky informací a konkrétní instrukce - v případě správce daně např. postupy při ukládání dat do automatizovaného daňového systému, způsoby ověřování důvěryhodnosti daňových subjektů, kritéria hodnocení kontrolní činnosti, způsoby výměny informací mezi státními orgány, zásady dohlídkové činnosti, apod. Vždy se však bude jednat o takové akty, které se dotýkají pouze pracovníků, kteří jimi jsou vázáni (akty řízení).“ (rozsudek NSS ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 28/2007 – 89). Jiná je ovšem situace, jestliže se „interní předpisy“, ať jsou jakkoli označeny, týkají výkonu veřejné správy, tj. činnosti správních orgánů navenek, ve vztahu k veřejnosti, a upravují-li aplikační postupy stran jednotlivých ustanovení konkrétních zákonů (srov. rozsudek NSS ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 28/2007 – 89).*
89. Dle městského soudu tak bude třeba posoudit, zda je vnitřní předpis obsahově v souladu s právními předpisy a pohybuje se v jeho mezích. V souladu s článkem 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod musí být veškeré podmínky, jež jsou pro adresáta právní normy závazné, obsaženy v právní normě, která je součástí zákona. K tomu městský soud podotýká, že předmětný vnitřní předpis, jehož konkrétní podmínky nemají oporu v zákoně, nemůže být považován za obecně závazný právní předpis (srov. rozsudek NSS ze dne 25. 5. 2009, č. j. 8 Afs 47/2008 – 180).
90. Městský soud pro úplnost k této námitce doplňuje, že důkazní břemeno ohledně existence okolností opravňujících k použití JŘBU leží na tom, kdo se jich dovolává (rozsudky KS v Brně ze dne 3. 10. 2013, č. j. 62 Af 48/2012-160, č. 3179/2015 Sb. NSS, ze dne 13. 1. 2015, č. j. 62 Af 95/2013-74, ze dne 10. 7. 2014, č. j. 62 Af 93/2013-34, ze dne 28. 6. 2017, č. j. 31 Af 35/2015-80, a rozsudky NSS ze dne 25. 11. 2015, č. j. 3 As 18/2015-32, ze dne 31. 8. 2015, č. j. 8 As 149/2014-68, a ze dne 11. 1. 2013, č. j. 5 Afs 42/2012-53, č. 2790/2013 Sb. NSS). Ve věci lze také poukázat na závěr vyslovený v rozsudku KS v Brně ze dne 7. 8. 2019, č. j. 62 Af 93/2017-94, byť vyhlášený ve věci vedené proti ÚOHS a týkající se správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. a) ZVZ, podle kterého „[p]ři přezkumu postupu zadavatele v jednacím řízení bez uveřejnění [§ 23 odst. 4 písm. a) zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, § 63 odst. 3 písm. b) a c) zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek] nemá Úřad pro ochranu hospodářské soutěže povinnost skutečnosti, resp. důvody, které zadavatele opravňovaly k zadání veřejné zakázky prostřednictvím jednacího řízení bez

uveřejnění, sám vyhledávat. Je na zadavateli, aby tyto důvody konkrétně tvrdil a aby označil konkrétní důkazy na podporu svých konkrétních tvrzení, a na Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže pak je, aby se takovými tvrzeními a označenými důkazy zabýval.“ Přísně restriktivní charakter všech podmínek použití tohoto typu řízení (JŘBU), jakož i existenci důkazního břemene k ospravedlnění podmínek použití na straně subjektu, který se na tyto podmínky odvolává, dovodil i Soudní dvůr EU (viz např. rozsudek ze dne 28. 3. 1996, Komise Evropských společenství proti Spolkové republice Německo, C-318/94, Recueil, s. I-1949, bod 13, dále rozsudek C-199/85, Komise proti Itálii, či rozsudek C-71/92, Komise proti Španělsku).

91. Městský soud poté přistoupil k námitkám žalobce, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné v části týkající se závěrů ohledně uzavření dodatku č. 2 k původní smlouvě o outsourcingu služeb. Žalovaný dle žalobce dospěl k nesprávným závěrům. Žalobce namítal, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí ve vztahu k uvedenému dodatku a odvodu v původní výši 1.403.881 Kč vůbec nevyjádřil k podání žalobce „vyjádření daňového subjektu k doplnění kontrolního hlášení“ ze dne 24. 2. 2020.
92. Tyto námitky městský soud neshledal důvodnými. Žalobce ve svém vyjádření ze dne 24. 2. 2020 k uvedenému dodatku a odvodu v původní výši 1.403.881 Kč v části nazvané „*K navazujícímu postupu daňového subjektu*“ nejprve zopakoval průběh zadávacího řízení veřejných zakázek č. 377420 a č. 519931, a poté uvedl obdobné argumenty uvedené v bodu 9. tohoto rozsudku, na nichž staví svou žalobní obranu. Jejich znění zde městský soud nebude opakovat a na předmětný bod tohoto rozsudku odkazuje.
93. Jak městský soud z napadeného rozhodnutí zjistil, žalovaný se s těmito námitkami dostatečným způsobem vypořádal v bodu 53. až 55. napadeného rozhodnutí. Není tak pravdou, že by se žalovaný k těmto námitkám nevyjádřil. Žalovaný zcela správně zdůraznil skutečnost, že žalobce na část předmětu plnění neprovedl žádné zadávací řízení dle ZVZ (poskytování služeb provozu datového centra a provozu telekomunikační infrastruktury datového centra), ale zadal je pouze prostřednictvím Dodatku č. 2 ke smlouvě o outsourcingu služeb II. Do dne 31. 12. 2016 (včetně), tj. do doby účinnosti smlouvy o podnájmu nebytových prostor a úhradě služeb spojených s jejich užíváním ze dne 22. 12. 2016, účinné od 1. 1. 2017, tak žalobce nadále přijímal a hradil služby vzešlé z nezákonně provedeného JŘBU. Žalobce tak nedodržel postup stanovený v ZVZ (ust. § 21 ve spojení s ust. § 6 ZVZ), když neprovedl žádné zadávací řízení dle ZVZ. Je tedy na místě učinit závěr o porušení rozpočtové kázně. Ten nemůže zvrátit ani tvrzení žalobce, že měl jednat s péčí řádného hospodáře, když si vytvořil podmínky pro „svobodnější“ rozhodování a omezil také rizikovost převodu služeb na jiného poskytovatele. Městský soud k tomu uvádí, že tyto argumenty z pohledu dodržení ZVZ nejsou v nyní projednávané věci jakkoli relevantní. Žalobce jako příspěvková organizace MŠMT si musel být vědom, že i k této části předmětu plnění je třeba provést zadávací řízení dle ZVZ (poskytování služeb provozu datového centra a provozu telekomunikační infrastruktury datového centra). Tyto námitky tak městský soud neshledal důvodnými; napadené rozhodnutí je tedy v této části přezkoumatelné.
94. Městský soud se dále zabýval návrhem žalobce, aby uložený odvod a penále dle ust. § 44a odst. 10 rozpočtových pravidel posoudil jako správní trest a upustil od nich, nebo je alespoň snížil (§ 78 odst. 2 s. ř. s.). Svůj návrh žalobce odůvodnil nedostatečným posouzením skutkových okolností, specifickým postavením žalobce v dané věci a

nedostatečným posouzením předložených důkazů. Na jiném místě žalobce namítal, že sankce byla podle něj uložena v nepřiměřené a neoprávněné výši.

95. K tomu městský soud poukazuje na rozsudek NSS ze dne 31. 3. 2015, č. j. 5 As 95/2014-46, podle kterého „[m]oderační oprávnění soudu je vyhrazeno případům, kdy soud rozhoduje o žalobě proti rozhodnutí, jímž správní orgán uložil trest za správní delikt. Porušení rozpočtové kázně však správním deliktem není a stejně tak uložení odvodu za porušení rozpočtové kázně není trestní sankcí. Byť se v souvislosti s odvodem za porušení rozpočtové kázně běžně hovoří o jeho sankčním charakteru, neznamená tento přívlastek bez dalšího, že jde o sankci trestní povahy, na kterou by bylo možné aplikovat zákonné instituty určené pro oblast správního trestání (zde konkrétně institut soudní moderační trestu) či snad jiné zásady, které pro oblast správních deliktů dovodily správní soudy a Ústavní soud především analogií z oblasti trestního práva. V širším slova smyslu je totiž sankcí ve smyslu konstrukce právních norem jakýkoli negativní následek spojený s porušením primární povinnosti právní normy. Sankci v tomto širším slova smyslu pak od sankce v užším slova smyslu (tj. sankce trestní) odlišuje mj. cíl sankce. Přitom především cíl odvodu za porušení rozpočtové kázně, který je peněžitým plněním, jenž je příjmem státního rozpočtu [§ 2 odst. 1 a § 2 odst. 3 písm. b) daňového řádu], je jiný, než jaký je cíl trestní sankce. Tímto hlavním cílem je navrátit zpět do státního rozpočtu prostředky, které nebyly využity za účelem a v souladu s podmínkami, které stát (či Evropská unie) pro čerpání těchto prostředků stanovil. Jestliže totiž dotace, v rámci níž jsou soukromým subjektům poskytovány veřejné finanční prostředky, nebyla zcela nebo z části využita ve prospěch stanovené priority, není důvodu, aby tyto prostředky zůstávaly v rukou soukromého subjektu. Proto následkem nevyužití dotace pro stanovený účel či její použití v rozporu s předem určenými podmínkami je povinnost tuto dotaci (i třeba jen z části) vrátit tak, aby tyto prostředky mohly opět sloužit svému původnímu účelu. Tuto závěrečnou úvahu tudíž lze uzavřít s tím, že moderační právo soudu nebylo možno využít již z podstaty rozhodované věci, a nikoli z důvodu, který ve svém rozsudku uvedl krajský soud (tj. že rozhodnutí žalovaného je, pokud jde o výši odvodu za porušení rozpočtové kázně, nepřezkoumatelné).“ O moderační tak v nyní posuzované věci nelze uvažovat. Nadto městský soud napadené rozhodnutí zrušil dle ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů a vnitřní rozpornost. Jednou ze zákonných podmínek pro uplatnění institutu moderační dle § 78 odst. 1 s. ř. s. totiž je, že soud neshledá důvody pro zrušení rozhodnutí, jímž byla pokuta uložena.
96. Co se týče obecné námitky nepřiměřenosti a neoprávněné výše odvodu a penále dle ust. § 44a odst. 10 rozpočtových pravidel, městský soud k tomu uvádí následující.
97. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve svém usnesení ze dne 30. 10. 2018, č. j. 1 Afs 291/2017-33, k otázce proporcionality v případě porušení rozpočtové kázně uvedl „[p]ři stanovení výše odvodu za porušení rozpočtové kázně je třeba vycházet ze zásady přiměřenosti, tedy rozumného vztahu mezi závažností porušení rozpočtové kázně a výší za ně předepsaného odvodu. Správce daně musí zvážit, zda je důvod k odvodu v plné výši čerpaných či poskytnutých prostředků státního rozpočtu, či pouze k odvodu odpovídajícímu závažnosti a významu porušení povinnosti (§ 44a odst. 4 rozpočtových pravidel) a své rozhodnutí náležitě odůvodnit. Týká-li se porušení povinnosti oddělitelné části poskytnuté dotace, odvod bude stanoven pouze částkou odpovídající této části dotace. I zde však mohou vyvstat okolnosti, které mohou s ohledem na malou závažnost porušení povinnosti vést správce daně ke snížení odvodu ve smyslu zásady přiměřenosti (§ 44a odst. 4 rozpočtových pravidel).“

98. Městský soud ve stejné míře obecnosti k námitce nepřiměřené a neoprávněné výše odvodu uvádí, že se stanovením výše odvodu žalovaný podrobně zabýval v bodu 58. až 64. napadeného rozhodnutí. Vycházel přitom z pokynu Generálního finančního ředitelství č. GFR-D-38 pro stanovení odvodu za porušení rozpočtové kázně, č. j. 74816/18/7500-30091, ze dne 1. 1. 2019, který je závazný pro orgány finanční správy ve věci porušení rozpočtové kázně. V napadeném rozhodnutí podrobně popsal, proč přistoupil ke změně výše odvodu oproti předmětnému platebnímu výměru (ze 100 % na 35 %) a uvedl zásadní okolnosti, svědčící ve prospěch žalobce (viz bod 61. napadeného rozhodnutí). Ani tuto námitku tak městský soud neshledal důvodnou.
99. Městský soud v Praze z výše uvedených důvodů napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušil pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí a pro vnitřní rozpornost napadeného rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (ust. § 78 odst. 4 s. ř. s.). V něm bude žalovaný vázán právním názorem městského soudu, který vyjádřil v bodu 77. až 79, 80. a 85. až 87. zrušujícího rozsudku (§ 78 odst. 5 soudního řádu správního).
100. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V řízení měl plný úspěch žalobce, a proto soud rozhodl, že žalovaný je povinen zaplatit mu náklady řízení. Jejich výše činí 3.000 Kč za zaplacený soudní poplatek (položka 18 bod 2 písm. a) sazebníku poplatků k zákonu č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 20. září 2022

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.
předseda senátu